

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TAĞUTİ REJİMLERE ASKERLİK YAPMANIN HÜKMÜ Ve Şüphelerin Aydınlatılması

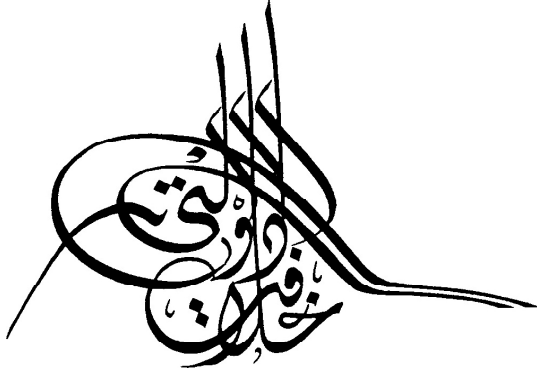
„İman edenler, Allah yolunda savaşır. Kâfirler de tağut yolunda savaşır. O halde siz şeytanın taraftarlarına (askerlerine) karşı savaşın. Çünkü şeytanın hilesi zayıftır!“
(Nisa, 76)

TAĞUTİ REJİMLERE ASKERLİK YAPMANIN HÜKMÜ VE ŞÜPHELERİN AYDINLATILMASI

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

- Rahman ve Rahîm olan Allah'ın adıyla -

Hilâfet Devleti Yayınıdır

1 Cemaziyelahir 1431 (15 Mayıs 2010)

İÇİNDEKİLER

Mukaddime	6
Tağuti Rejimlere Askerlik Yapmanın Hükmü Nedir?	10
Tağuti Rejimlere Askerlik Yapmanın Hükmü ve Şüphelerin Aydınlatılması	17
Umumi Tekfir, Muayyen Tekfiri Gerektirmez	19
Günahlar İkiye Ayrılır: Küfre Düşüren Günahlar, Küfre Düşürmeyen Günahlar	24
İnsanı Küfre Düşüren Ameller	26
1. ŞÜPHE: Bir Müslümanın tağuta askerlik yapması onu dost edinmesi midir?	28
2. ŞÜPHE: Bir Müslüman tağuta askerliğe gittiğinde bir küfür ameli işlemediği sürece küfre girmez iddiası!	37
3. ŞÜPHE: Tağuta askerliğe gönüllü olarak gidenlerin kâfir olduğunu anladık, ama bir insan zorla götürülürse o insanın küfre girmesi nasıl olur?	43

4. ŞÜPHE: Bugün tevhidi anlamış(!)
Müslümanlar, istemedikleri halde, içlerinden
tağutu inkâr ettikleri halde askere gidiyorlar.
Bunlar kâfir olamaz iddiası! 50
5. ŞÜPHE: Eğer tağutun yanında
askerlik yapmak insanı kâfir yapıyorsa,
Yusuf (a.s.) kâfir olan bir kralın yanında
bakan olmazdı. Yusuf (a.s.) o kralın yanında
nasıl bakan olduğundan dolayı kâfir
olmadıysa, askere giden de sadece askerlik
yaptığından dolayı kâfir olmaz iddiası! 52
6. ŞÜPHE: Eğer tağuta askerlik yapmak küfür
ise, doktorluk, öğretmenlik vs. memurluklar da
bu kabildendir. O zaman sadece askerlik
yapanlar değil de, tüm memurlar kâfirdir
demeniz lazım iddiası! 55
7. ŞÜPHE: Rasulullah (s.a.v.) gençliğinde
Ficar savaşına katıldığından dolayı nasıl kâfir
olmazsa bugün tağuta askerlik yapanlar da o
şekilde kâfir olmaz iddiası! 58
8. ŞÜPHE: Hendek savaşında Nuaym b.
Mesud müşriklerin ve yahudilerin ordusunun
yanına gidip onlardan görünmüş, hatta onu

- gönderen Rasulullah (s.a.v.) idi. Böyle bir
insan nasıl tekfir edilmiyorsa, bugün tağuta
askerlik yapan Müslümanlar da tekfir edilmez
iddiası! 60
9. ŞÜPHE: Merhum Cemaleddin Hocaoglu
(Kaplan)'ın „Sorulu-Cevaplı Hanau
Konuşması“ndaki „Mehmetçikler(!) bizim
evladlarımızdır, Müslümandırlar“ sözünden
yola çıkılarak kemalist Rejime askerlik
yapanların küfre düşmedikleri iddiası! 64
10. ŞÜPHE: Hz. Abbas'ın katılmış olduğu ordu
müşrik ve kâfir mekke ordusuydu. Karşılarında
da Bedir'e katılmış mücahidler, İslam ordusu
vardı. Ancak bugün T.C'ye asker olan bir
kişinin karşısında İslam ordusu yok ki Hz. Abbas
ile aynı konumda olsun iddiası! 68
- Enver Aydemir 72
- Tağuta askerlik yapanları şu sınıflara
ayırabiliriz 74
- Ve Netice 76

MUKADDİME

Şüphesiz ki hamd Allah'a aittir. O'ndan yardım diler ve O'na istiğfar ederiz. Nefislerimizin şerlerinden ve amellerimizin kötülüklerinden Allah'a sığınırız. Allahu Teala kime hidayet ederse onu saptıracak ve kimi de saptırırsa ona hidayet edecek yoktur! Allah'tan başka ilah olmadığına, tek olup ortağının bulunmadığına, Muhammed (s.a.v.)'in O'nun kulu ve Rasulu olduğuna şehadet ederiz.

„Ey iman edenler! Allah'tan, O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin!“ (Âl-i İmran, 102)

„Ey insanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan, ondan eşini vareden ve ikisinden pek çok erkek ve kadınlar meydana getiren Rabb'inizden sakının. Kendisi adına birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allah'ın ve akrabanın haklarına riayetsizlikten de sakının. Allah şüphesiz hepinizi görüp gözetmektedir.“ (Nisa, 1)

„Ey iman edenler! Allah'tan sakının, dürüst söz söyleyin de Allah işlerinizi kendinize yararlı kılsın ve günahlarınızı size bağışlasın. Kim Allah'a ve Rasulu'ne itaat ederse, şüphesiz büyük bir kurtuluşa ermiş olur!“ (Ahzab, 70-71)

İman ile küfür mücadelesi kıyamete dek bakidir. Ehl-i küfür daima İslam ehlini ortadan kaldırma çabasını gütmüştür. Dolayısıyla İslam'ı yok etmek amacındadır. Kur'an-ı Kerim'in ifadesiyle Allah'ın nurunu söndürmek için var gücüyle koşuturlar. Ama Allah (c.c.)'nin, nurunu tamamlayacağı

vadi de açık ve sarıh bir şekilde mezkurdur.

Tağutlar iktidarlarını sürdürürebilmek için çeşitli yollara başvurlar. Bu da onların direk ve indirek yolları kullanmasıyla tahakkuk eder. Yani Afganistan, Çeçenistan ve Irak gibi ülkelerde direk cephe oluşturup savaşır. Sair yerlerde de Demokrasi sistemi ile savaşlarını sürdürürler. Aslında bu savaşlarında direk savaşlarından daha muvaffak olurlar. Çünkü Müslüman halkın geneli bu sistemi zorba sistemlerden kurtulup bir rahatlama(!) olarak kabullenirler. Yani Demokrasi'nin vazgeçilmez unsurları olan parti sistemi ile ayakta dururlar. Halk hangi insanı daha çok severse onu seçsinler derler. İnsanlar da kendilerine hürriyet(!) verildi diyerek sevine sevine oy atmaya giderler. Halbuki hürriyet tağutlar tarafından verilmez, Allah'ın izni ile alınır.

Anadolu'da ve diğer memleketlerde bunu seksen küsur yıldır uyguladılar ve insanlara da yutturdular. Ama bir kesim Allah'ın izniyle tevhidi kavradılar ve bu mevzuda da ciddi çalışmalar oldu ve eserler yazıldı. Bu mevzuda da merhum Cemaleddin Hocaoglu (Kaplan) hocamız önderlik yapanlardan birisi idi. Başka hocalar da, baştan bu çalışmalara destek verdiler. Sonradan papucun pahalı olduğunu anlayınca cemaati terkettiler. Yani kemalizme karşı olduğu halde çok basit fer'î ihtilaflardan dolayı ayrı kalmayı tercih ettiler. Maaalesef yeri geldiği zaman Amerika ve Rusya müttefik olurken, tevhidi kavramış muvahhidler arasında bu görülemedi.

Bu muvahhid zümre oy atmama hususunda müttefik iken bir de baktık ki, bu kardeşlerimiz soluğu tağutun safında asker olarak alıyor. Onlara: „Kardeşim senin muvahhidliğin nerede kaldı?“ derken, birden insanımız nefis savunmaya geçip (ilmî hiçbir dayanağı olmayıp): „Efendim, sen de tağutun pasaportunu taşıyor musun, vermiş olduğun

en basit vergilerinde bile onları destekliyorsun!“ gibi bir takım cevaplar vermeye çalışıyorlar. Yani bir takım şüphelerle kendilerini mazur göstermeye çalışan şahıslar ortaya çıkmıştır.

Biz de bu meseleyi evvela sadece fetva mahiyetinde bir yazı/bildiri şeklinde yazalım derken, baktık ki ortaya çıkan bir çok şüpheler var, bunları cevaplandırırken bir kitapçık şeklini aldı.

Aslında bu risale öyle inanıyoruz ki, etki görüp tepki de alacaktır. Yani Kitap ve Sünneti kendine ölçü alan kardeşler için çok önemli bir baş ucu eser olacaktır, tabi ki bir kaç satır okuyup delilleri dahi araştırma ve karşılaştırma inceliği göstermeyip ithamlarda bulunanlar da olacaktır. Belki de „falanca böyle dedi, bu da böyle diyor...“ deyip geçiştirenler de olacaktır.

Halbuki bu risale akl-ı selim her Müslüman için dua etmesi gereken bir eserdir. Çünkü bu mevzuda türkçe bir eserin olmayıp, ince bir araştırma sonucu bu telif meydana gelmiştir. Bu kitap bundan sonraki nesiller için de Allah'ın izniyle kaynak bir eser niteliğinde olacaktır. Tabi ki hiç bir zaman mükemmellik iddiamız yoktur. Kitabımızda bir eksiklik var ise, o bizim acimizin ve kusurumuzun neticesidir. Başarılımış bir hizmet sunabildiysek o Rabb'imizin inayeti ve tevfidir.

Kitap, az önce de değindiğimiz gibi bir takım şüphelere cevap verme şeklinde olmuştur.

Bunlar:

1. Tağuta vela meselesi.
2. Askeriyede küfür ameli işlenmezse durum nedir?
3. Askerliğe zorla götürülen insan kâfir olur mu?
4. Tağutu reddettiği halde askere gidenin durumu nedir?
5. Yusuf (a.s.)'ın bakan olması ve tağuta askerlik.
6. Diğer memurlukların durumu.

7. Ficar savaşı.

8. Askeriyede casusluk.

9. Merhum Cemaleddin Hocaoglu (Kaplan)'ın sözünün açıklanması.

10. T.C'ye askerlik yapıldığında karşı safta İslam ordusu var mı?

Ayriyeten kitapta bazı mevzuları da özel olarak meselemizle ilgili olduğundan dolayı işledik.

Mesela:

- Umumi tekfir, her zaman muayyen tekfiri gerektirmez.
- Günahların ikiye ayrılması.
- İnsanı küfre düşüren ameller.
- Enver Aydemir kardeşimiz.
- Tağuta askerlik yapanların sınıflara ayrılmaları.

Burada dikkat etmemiz gereken bir mesele de şudur ki; bir Müslüman kendini imani noktada kontrol etmediği ve şer'î delillere sarılmadığı zaman, bakıyor ki zaman aşımıyla önceden inandığı meseleleri artık inkâr ediyor ve önceden inkâr ettiği tağutun artık destekçisi olur hale geliyor. Bunun temel sebebi de, insanların değer ölçülerinin değişmesidir. Hadis-i şerifin ifadesiyle insanlara dünya sevgisinin hâkim olup, ölüm korkusunun oluşmasıdır.

Rabb'imiz (c.c.) hepimize kendi yolunda sebat etmeyi nasip eylesin! (Amin!)

„Ben gücümün yettiği kadar ıslahtan başkasını istemem. Benim başarıım ancak Allah ile, ben yalnız O'na güvenip dayandım ve yalnız O'na dönerim!“
(Hud, 88)

Gayret bizden, tevfik Allah (c.c.)'dandır.

Tağuti Rejimlere Askerlik Yapmanın Hükümü Nedir?

Evvela tağutun ne olduğunu bilmek gerekir! Bunun târifini Allahu Teala Bakara Suresi'nin 257. ayet-i kerimesinde yapıyor ve şöyle diyor: „**Allah, iman edenlerin velisidir. Onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır. İnkâr edenlerin velileri de tağuttur, onları aydınlıktan karanlıklara çıkarırlar. İşte onlar cehennemliklerdir. Orada ebedî olarak kalırlar!**“

Bu ayet-i kerimde tağut: Allah (c.c.)'nın zıttı, şeriatına, dinine karşı, kâfirlerin dostları ve onları nurdan zulümâtâ, karanlıklara çıkartan diye târif ediyor. Ve yine Kur'an-ı Kerim'de tağutun mânâsını açığa çıkaran bir başka ayet-i kerime: „**İman edenler, Allah yolunda savaşırlar. Kâfirler de tağut yolunda savaşırlar. O halde siz şeytanın taraftarlarına (askerlerine) karşı savaşın. Çünkü şeytanın hilesi zayıftır!**“ (Nisa, 76)

Bu ayet-i kerimde Allahu Teala iki tane mücadele yolu belirlemiştir:

Biri Allah (c.c.) yolu ki, iman edenlerin yolu bu yoldur, diğeri de tağut yolu ki kâfirlerin yolu da bu yoldur. Allah (c.c.)'nın karşısında, İslam'ın ve Müslümanların karşısında bulunan her ordu tağuti bir ordudur. Şeriatı ortadan kaldıran ve Hilâfet'i lağveden ve gelmemesi için savaşan bir ordu tağuti bir ordudur. Dolayısıyla mevcut tağuti rejimlere askerlik yapmak küfürdür! Merhum Seyyid Kutub Nisa Suresi'nin 76. ayet-i kerimesinin tefsirinde şöyle buyurur: „Mü'minler Allah (c.c.) yolunda, O'nun hayat

metodunu gerçekleştirmek, şeriatını yerleştirmek ve Allah adına 'insanlar arasında' adaleti uygulamak için savaşırlar, başka isim altında değil. Kâfirlerse tağut uğrunda Allah'ın metodunun dışında değişik hayat metodlarını gerçekleştirmek, -Allah (c.c.)'nun izin vermediği- değişik şeriatları yerleştirmek ve yine Allah (c.c.)'nun izin vermediği değişik değerleri oturtmak ve Allah'ın nizamı dışında değişik ölçüler dikmek için savaşırlar.“

Allahu Teala Kur'an-ı Kerim'de mü'minlerin sıfatından bahsederken Zümer Suresi 17. ayet-i kerimde: „**Tağuttan, ona kulluk etmekten kaçınıp da tam gönülle Allah'a yönelenlere gelince, müjde onlarıdır. Haydi müjdele kullarımı!**“ Yani bu ayette tağutlardan sakınmak mü'minin sıfatıdır.

Yine Nisa Suresi 60. ayet-i kerimde: „**....tağutu inkâr etmekle emrolundular!**“ ifadesi kullanılmaktadır. Hatta iman öncesinde tağutun inkâr edilmesi imanın şartı olduğunu Bakara Suresi 256. ayet-i kerimde Rabb'imiz bildirmiştir. Şimdi, bugünün Müslümanı tağuta karşı savaşması gerekirken, tağutun safında gidip yer alıyor, savaşıyor ve askerlik yapıyor. Parasıyla destek oluyor! O zaman Rabb'imizin Kur'an-ı Kerim'de yahudilerin sıfatlarından bahsederken şöyle buyurduğu insanlar zümresine girmiş oluyor (Allah muhafaza): „**Bunun üzerine o zulme devam edenler sözü değiştirdiler, onu kendilerine söylenildiğinden başka bir şekle soktular. Biz de kötülük yaptıkları için o zalimlere murdar bir azab indirdik!**“ (Bakara, 59)

Şimdi işin bir başka yönüne bakalım olursak, askere zorla götürülen (hicret etme ve kaçma imkânı olduğu halde zorla götürülen) insanların durumu yine aynıdır, yani kâfir olur (zahiren kâfir muamelesi görür, ancak bâtınlarını Allah c.c. bilir). Sadece hicret etmeye gücü yetmeyip de zorla

götürülen insanın durumu müstesnadır! O şahıs küfre girmez, Allah (c.c.) nazarında mazurdur! Bakınız, önceki kavimlerden Firavun zamanı bu zamandan aşağı kalmaz. Yani o zaman nasıl bir tağuti sistem hâkim idiye bu zamanki laik sistem de aynı şekilde bir tağuti sistemdir. Ki, Kur'an-ı Kerim'de Kasas Suresi'nin 4. ayet-i kerimesinde Rabb'imiz şöyle buyurur: **„Çünkü Firavun, (Mısır) toprağında gerçekten azmış, halkını parça parça etmişti. Onlardan bir zümreyi güçsüz buluyor, bunların oğullarını boğazlıyor, kızlarını ise sağ bırakıyordu. Belli ki o bozgunculardandı.“** Şimdi bu ayette açık bir şekilde ifade ediliyor, Firavun'un ne derece zalim olduğu, ne kadar azgın olduğu ve ne derece tağut ve zorba olduğu. Hatta bizim şu zamanımızdaki tağutlardan daha da zalim ve daha çok sınırları zorlayan bir tağut. Ve Rabb'imiz Zuhuf Suresi'nin 54. ayet-i kerimesinde: **„Firavun kavmini küçümsedi. Onlar da ona itaat ettiler. Çünkü onlar fâsik bir kavimdi!“** diye buyuruyor. Bugün ki tağutlar da halkını küçümsemiş, halkına istediği zaman işkence eder, cezalandırır ve kendine bu askerlik yoluyla itaat ettirir. Bakınız Allahu Teala Firavun ile zorla askere aldığı askerlerini, ordusunu sonuç itibarıyla aynı kefeye koyuyor. Hepsine aynı hükmü veriyor ve Kasas Suresi'nin 8. ayetinde şöyle buyuruyor: **„Şüphesiz Firavun ile Hâmân ve askerleri hatalıydı!“** derken Firavun ile askerlerini aynı saymış, askerleri Firavun'dan ayırmamıştır ve yine Kasas Suresi'nin 40. ayetinde şöyle buyuruyor: **„Biz de onu ve askerlerini yakalayıp denize atıverdik. Bir bak, zalimlerin sonu nice oldu!“** İşte bu ayet-i kerimede de Allahu Teala cezalandırma konusunda da Firavun'la askerlerini birbirinden ayırmadan hepsine birden aynı cezayı veriyor. Rabb'imiz (c.c.) bunları dünyevi hükümde ayırmadığı gibi uhrevi hükümde de

ayırmıyor. Bakınız Hud Suresi'nin 98-99 ayetlerinde nasıl buyuruluyor: **„Kıyamet günü, (Firavun) kavminin önüne düşer. Artık o bunları ateşe götürmüştür. O varılan yer, ne kötü bir yerdir. Hem burada, hem de kıyamet gününde lânetle izlendiler. Onlara karşı verilen bu destek ne fena bir destektir!“**

Bu karşılaştırma Firavun döneminde olduğu gibi bir de aynı bu olayın bir benzeri Peygamber Efendimiz (s.a.v.) zamanında da gerçekleşmiştir. Rasulullah (s.a.v.) Mekke'den Medine'ye hicret ettiği zaman bazı kişiler hicret etmeyip Mekke'de kaldılar. Bunun üzerine Mekke müşrikleri Bedir savaşına giderken o Müslümanları da zorla savaşa götürmüşlerdir. Bunlardan bazıları müşriklerin saflarında iken öldürülmüş ve bunun üzerine Nisa Suresi'nin 97. ayeti nazil olmuştur: **„Melekler, kendilerine zulmeden kişilerin canlarını aldıklarında, onlara, 'Ne işte idiniz?' derler. Onlar da: 'Biz yeryüzünde zayıf kimselerdik' derler. Melekler: 'Allah'ın yeryüzü geniş değil miydi, siz de oradan hicret etseydiniz ya?' derler. İşte bunların varacakları yer cehennemdir. O ne kötü gidiş yeridir!“**

Bu ayetlerin iniş sebebi hakkında İbn-i Abbas (r.a.) şunu nakletmektedir: „Peygamber (s.a.v.) zamanında bazı Müslümanlar müşriklerle birlikte durup onların sayılarının artmalarına neden oluyorlardı. (Savaş sırasında) Ok, onlardan bazılarını isabet edebiliyor veya boynu vurulup öldürülebiliyordu. Bunun üzerine bu ayetler nazil oldu.“ Yine İbn-i Abbas (r.a.)'ın rivayet ettiğine göre: „Bir kısım Mekkeli'ler İslam'a girmiş, fakat müslümanlıklarını açığa vurmamışlardı. Bedir savaşı gününde müşrikler onları da beraberlerinde savaşa götürdüler ve bazıları bu savaşta öldü. Müslümanlar bunun üzerine: 'Bizim arkadaşlarımız Müslüman idiler, savaşa zorla sokuldular' deyip, onlara

Allah'dan mağfiret dilediler. Bunun üzerine bu ayetler nazil oldu. Bu ayet Müslümanlardan kalanlar hakkında nazil oldu ve bildirildi ki onlar için özür yoktur! Ravi devamla şöyle anlatır: „Onlar hicret etmek üzere çıktıklarında müşrikler kendilerine kavuşup aralarına fitne saldırlar.“ Bunun üzerine: **„İnsanlardan öyleleri de vardır ki, inanmadıkları halde, Allah'a ve ahiret gününe inandık.‘ derler.“** (Bakara, 8, İbn-i Kesir, Tefsîr'ul Kur'an'il Azîm, I, 542)

Nisa Suresi'nin 97. ayet-i kerimesinin sebebi nuzulü ise şudur: „Bedir savaşında Müslümanların eline esir düşenler arasında Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in amcası Abbas (r.a.) da vardı. Bunun üzerine Efendimiz (s.a.v.) amcasına: **„Kendin için, kardeşinin oğlu Akil bin Ebi Talib için, Nevfel bin Haris için ve müttefikin Haris oğullarından biri olan Utbe bin Cahdam için fidye ver de kendini kurtar.“** Bunun üzerine Abbas vermek istemedi ve şöyle dedi: „Ben Müslüman olduydum, bunlar beni zorla savaşa çıkardı.“ Peygamber Efendimiz (s.a.v.): „Allah (c.c.) durumunu en iyi bilendir, eğer gerçekten dediğin gibi isen Allah (c.c.) sana ona göre karşılığını verir, fakat senin zahirin (görünüşün) bizi ilgilendirir. Zahirin bizim aleyhimizedir (bize karşı savaşıyorsun).“ Abbas 20 altın Ukiyye ödeyerek kurtuldu.“ (Müsned, Ahmed b. Hanbel Hadis 3310, El-Müstedrek ales-Sahihayn Hadis 5074, El-Bidaye Ve'n-Nihaye, c. 3, s. 365)

İbn-i Kesir tefsirinde şu ifade kullanılır: „Abbas, Akil ve Nevfel esir olduklarında, Allah Rasulü (s.a.v.) Abbas'a: „Kendin ve kardeşinin oğlu için fidye ver!“ buyurdular. Abbas: „Ey Allah'ın Rasulü! Senin kiblene namaz kılmadık mı? Senin şehadetini (Kelime-i Şehadet'i) getirmedik mi? deyince, Allah Rasulü (s.a.v.): „Ey Abbas! Siz hasımlaştınız, size de hasım olundu!“ buyurdular.“

Nasıl ki Abbas kâfir bir esir olarak muamele gördüyse,

böyle zorla götürülmüş olanlar da zahiren kâfir muamelesi görürler.

İbn-i İshak'ın Siyeri'nde şu ifade geçer: „Senin zahirin (görünüşün) bizi ilgilendirir, kalbini Allah (c.c.) bilir!“ Dikkat edilecek olursa, bunlar savaşa zorla götürülmüş, kendi istekleriyle gelmemişlerdir, ama haklarında böyle bir ayet nazil olmuş ve Peygamberimiz (s.a.v.) amcasıyla nasıl konuşmuştur.

Sonuç olarak Nisa Suresi'nin 97. ayetinde onlara: **„Allah'ın yeryüzü geniş değil miydi, siz de oradan hicret etseydiniz ya?“** denildiği gibi hicret imkânı olduğu halde hicret etmeyip tağuta askerlik yapanlar da kâfir muamelesi görürler ve varacakları yer de Rabb'imizin ifadesiyle cehennemdir! Ki, bir sonraki ayet bu meseleyi daha net bir şekilde ifade eder: **„Ancak gerçekten aciz ve zayıf olan, çaresiz kalan ve hicret etmeye yol bulamayan erkekler, kadınlar ve çocuklar hariç... Umulur ki, Allah bu kimseleri affeder. Allah çok affedici, çok bağışlayıcıdır!“** (Nisa, 98-99)

Bir de dikkat edilecek husus 97. ayet-i kerimede meleklerin onlara ilk sorusu: **„Nerede idiniz? Kimin safındaydınız?“** diyerek onları kınamıştır. Onlar da: **„Biz güçsüz idik. Zorla getirildik!“** dediklerinde melekler onlara: **„Allah'ın yeryüzü geniş değil miydi, siz de oradan hicret etseydiniz ya?“** derler.

Bir hadis-i şerifte Peygamberimiz (s.a.v.) şöyle buyuruyor: **„Sizin başınıza bazı liderler gelecek ki bu liderler şerli insanlara yakın olacaklar ve namazları vakitlerinden geciktirerek kılacaklar. Kim bunların zamanında yaşarsa onlara asker de olmasın, polis de, vergi tahsildarı da olmasın, haznedar da.“** (Sahih İbn-i Hibban c. 10, sf. 446) Bu hadis-i şerifte sarahaten ifade edildiği gibi, bırakın muvahhid bir Müslümanın tağuti

sisteme askerlik yapmasını, hem namazlarını geciktiren, şerli insanlarla irtibata giren ve hem de onlara yakınlık gösteren sisteme ne askerlik ve ne de memurluk bile yapması caiz değildir!

İşte bugün Anadolu'da mevcut olan ordu İslam'a ve şeriata savaş açmış bir ordudur. O zaman bu ordu küfür ordusudur! Allah (c.c.) askere zorla götürülen (hicret etme ve kaçma imkânı olduğu halde zorla götürülen) insanın bile mazeretini kabul etmiyor, kaldı ki gönüllü olarak giden insanların durumu nice dir.

Öbür yandan da Anadolu'da insanların askerliğe gitmemek için elinden gelen çabayı sarfetse gerçekten bunu da başarır. Allah (c.c.) bu konuda onları muvaffak kılar. Çünkü gerçekten askerlik zaruret derecesinde de değildir. Özellikle yurtdışında yaşayan kardeşlerimizin ellerinde bu imkânlar vardır.

Tağuti Rejimlere Askerlik Yapmanın Hükmü ve Şüphelerin Aydınlatılması

„Andolsun ki, biz her ümmete: ‚Allah’a kulluk edin ve tağuttan kaçın!’ (diye tebliğ etmesi için) bir peygamber gönderdik.“ (Nahl, 36)

Bu ayet-i kerimeyle söze başlayarak belağat âlimlerinin Beraat’ul-İstihlâl diye adlandırmış oldukları gibi, yazı başında iken meramımıza işaret etmek istedik. Yani gayemiz, insanları ancak Allah’a kul olmaya davet etmek ve tağuta kul olmaktan sakındırmaktır. Hakkı Hakk olarak, bâtılı da bâtil olarak görüp anlamak ve insanlara da tebliğ etmektir. Gayemiz Müslümanları tekfir etmek değildir, aksine onları küfre düşmekten ve tağuta asker olmaktan sakındırmaktır. Muvahhid olduğunu söyleyen bir çok Müslümanın tağuta asker olduğunu gördüğümüz halde onları uyarmamak bizim için büyük bir vebal olurdu. İşte böyle bir vebalden kurtulmak ve üzerimize düşen tebliğ görevini yerine getirmek için **„Tağuti Rejimlere Askerlik Yapmanın Hükmü Nedir?“** başlıklı bir fetva yayınladık.

Bizim prensiplerimizden bir tanesi de şudur: **„Herşey fetvaya bağlıdır.“**

Onun için, eğer bir fetva meşru ise herkes ona uyacak ve uymak mecburiyetindedir, kimse kafasına göre hareket edemez. Fetva demek; Allah ve Rasul’ünden izin almak demektir, onun için fetvanın ağırı hafifi olmaz, ya doğrudur ya da yanlış, ya meşrudur ya da değil. Meşru olup olmadığı da ancak şer’î delillerle isbat edilir, başka hiç bir söze itibar edilmez!

Bu vesile ile şunu da hatırlatmak isteriz; Sizinle aynı itikadı ve aynı davayı paylaşmayan, Hakkı bâtila karıştıran, Hakkı ketmeden ve âlim sıfatıyla ortaya çıkan mürekkep yalamış bir takım insanların fetvalarına uyamazsınız, onlara itimad edemezsiniz. Rabb'imiz (c.c.) şöyle buyuruyor:

„İndirdiğimiz, açık delilleri ve hidayeti, kitapda insanlara açıkça beyan ettikten sonra gizleyenlere; muhakkak ki onlara, Allah lânet eder ve lânet etmek şanından olanlar da lânet eder.“ (Bakara, 159)

Neden Böyle Bir Açıklamaya İhtiyaç Duyduk?

Önceden İnternet sayfamızda (ilimdiyari.com) tağuta askerlik yapmanın hükmünün küfür olduğuna dair bir fetva yayınlamıştık. Bunun üzerine bir takım sorular, şüpheler ve yanlış anlaşılmalara oldu. Bu yanlış anlaşılmaları ve şüpheleri bertaraf etmek için o yazıya şerh mahiyetinde ikinci bir defa biraz daha tafsilatlı yazmak istedik. Bu yolda takip ettiğimiz metod ise, Edille-i Şer'iyye sıralamasına göre olan Kur'an-ı Kerim, Sünnet, İcma-i Ümmet ve Kıyası Fukaha'dır. Risalemizi hazırlarken, yazdıkları ve inandıkları uğrunda bedel ödeyen, hapse giren ve şehid olan mücahid âlimlerin kitaplarından azami derece istifade etmeye çalıştık.

Bazıları çıkıp kıyıda köşede sıkıştırılmış fetvaları alıp bayraklaştırma yoluna girmişlerdir. Bu yol ise şeriata uygun bir metod değildir. Bilakis kasıtlı çabalaradır.

Umumi Tekfir, Muayyen Tekfiri Gerektirmez

Bir şeyin küfür olduğu hakkında söylenen söz, o şeyi yapan kimsenin de kâfir olmasını her zaman gerektirmez. Zira kişi hakkında küfür hükmünün verilmesine ve tehdidin geçerli olmasına engel olacak şer'î muteber tekfir engelleri (Hata, Tevil, Cehalet, İkra) bulunabilir. Ancak eğer ki, tekfirin şartları meydana gelmiş ve engeller de ortadan kalkmış ise, Şari'in hükmüne uyarak bu kişi tekfir edilir!

Mesela şöyle denilir: Bir insan şu sözü söylese kâfir olur veya şu işi yaparsa kâfir olur. Bu genel bir tekfirdir. Ama bu her zaman için o sözü söyleyenin veya o fiili yapan muayyen şahsın -tekfire mani bazı sebeplerin olabilirdiğinden dolayı- tekfir edilmesini gerektirmez.

Buna misal olarak bir hadis-i şerifte Rasulullah (s.a.v.) şöyle buyurmaktadır: **„Bana Cebrail (a.s.) geldi ve: Allah (c.c.) içkiye, içkiyi yapana, içene, taşıyana, kendisine getirilene, satana, satın alana lânet etmiştir!“*** İşte bu umumi bir lânettir.

Buna karşılık Buhari, Hz. Ömer'den zikredilen bir hadis-i şerifte şöyle der: „Abdullah adında bir adam Rasulullah (s.a.v.)'i güldürürdü. Bu adam içki içtiği için Rasulullah (s.a.v.)'e getirildi. Peygamberimiz de ona had cezası uyguladı. Bu arada adamın biri: ‚Ey Allah'ım! Bu adama lânet et! Ne kadar da çok içki içen birisiymiş!‘ dedi. Bunun üzerine Rasulullah (s.a.v.): **„Ona lânet etmeyin! Allah'a**

* Tirmizi, 5/108/1216, Müsned Ahmed b. Hanbel, 1/316/2899

yemin olsun ki ben onun (hakkında) Allah ve Rasulü'nü sevdiğini bilmemden başka bir şey bilmiyorum.' dedi." (Buhari, 21/34/6282, içki içeni lânetlemenin mekruh olduğu bab)

Zikretmiş olduğumuz hadis-i şerifte Rasulullah (s.a.v.) içki içeni umumi lânet ile lânetliyor. Ama o sahabeyi muayyen olarak lânetlemiyor. Hatta buna karşılık Rasulullah (s.a.v.): „İçki içen puta tapan gibidir!“ diyor. (Sünen-i İbn-i Mace, 2720) Ama bu sahabeye asla böyle bir şeyi dememesi bir yana, „o Allah ve Rasulü'nü seviyor!“ diyor.

Aynı şekilde yine Rasulullah (s.a.v.)'e içki içmiş biri getiriliyor. Rasulullah (s.a.v.) sahabeye: „Bu adama vurun!“ diyor. Ebu Hureyre: „İçimizden kimisi eliyle, kimisi ayakbırsıyla, kimisi de elbisesiyle vuruyor“, diyor. Had cezası uygulanan adam gidince bazıları o adam için: „Allah seni rezil etsin!“ deyince, Rasulullah (s.a.v.): „Öyle demeyin! O adama karşı şeytana yardımcı olmayın! Ey Allah'ım! Onu bağışla! Ona merhamet et, deyin!“ dedi. (Sünen-i Ebî Davud, 3758)

Mesela; Hâtıb b. Ebî Beltea'nın kıssasında olduğu gibi. Mekke müşriklerine Rasulullah (s.a.v.)'e karşı yardım etti. Küfür ameli işledi. Hz. Ömer (r.a.), Hâtıb'ın boynunu vurmak için Allah Rasulü'nden izin istedi. Ama Rasulullah (s.a.v.): „Ne bileceksin, muhakkak ki Allah (c.c.) Bedir ehline baktı ve onlara; ‚Ne yaparsanız yapın sizi affettim!‘ dedi.“ Hâtıb b. Ebî Beltea, kendisinin bir tevili olduğunu söyleyince, içinden de sâdık birisi olduğunu Rasulullah (s.a.v.) haber verdi. „O doğru söylüyor!“ dedi.

Mesela; Kudame b. Mazun ve arkadaşları Maide Suresi'nin 93. ayet-i kerimesini „İman edip salih amel işleyenler, Allah'dan korktukları, imanlarında sebat ettikleri, salih amel işlemeye devam ettikleri, sonra

Allah'dan sakındıkları, imanlarından ayrılmadıkları, yine Allah'dan korktukları ve iyilikte bulundukları müddetçe, yediklerinden dolayı kendilerine bir günah yoktur!“ yanlış tevil ettiler, içki içtiler ve „içki helaldir“, dediler. Bunlar Şam'daydılar. Hz. Ömer (r.a.) bunları istetti. Bu arada Hz. Ömer (r.a.) Müslümanlarla istişare etti ve onlar: „Ey Emîr'ul Mû'minin! Bunlar Allah (c.c.)'ya karşı yalan söyleyip, Allah (c.c.)'nun izin vermediği mevzularda dinlerinde yeni hüküm çıkarttılar. Bunların boyunlarını vur!“ dediler. Hz. Ali (r.a.) da susuyordu. Hz. Ömer (r.a.): „Ey Ebu'l-Hasen (Ali) sen bunlar hakkında ne dersin?“ dedi. Hz. Ali (r.a.): „Onları tevbeye çağır! Eğer tevbe ederlerse o zaman sadece içki içtiklerinden dolayı seksen sopa vurursun, yok eğer tevbe etmezlerse o zaman da boyunlarını vurursun, işte o zaman bunlar Allah (c.c.)'ya karşı yalan söyleyip, Allah (c.c.)'nun izin vermediği mevzularda dinlerinde yeni hüküm çıkartmış olurlar!“ dedi. Hz. Ömer (r.a.) onları tevbeye davet etti, onlar da tevbe ettiler ve onlara seksen sopa vurdu. (Müsned, Ahmed b. Hanbel, 3/132/1126)

Çünkü bu ayet-i kerime şu sebep üzerine nazil olmuştur: İçkinin yasaklanması Uhud savaşından sonra olmuştur. Bunun üzerine bazı sahabeler: „Önceden içki içmiş olarak vefat etmiş kardeşlerimizin durumu acaba nasıl?“ dediler. Bunun üzerine Maide Suresi'nin 93. ayet-i kerimesi nazil olmuştur. Allahu Teala da bu ayet-i kerime ile: „Eğer iman etmiş, salih amel işlemişler ve takva sahibi idiyeler önceden içmiş olduklarında onlara bir günah yoktur!“ dedi. Ancak Kudame b. Mazun ve beraberindekiler ayet-i kerimeyi yanlış anlayıp onu tevil ettiler ve ayet-i kerimenin kendilerine de şâmil olduğunu sandılar ve içkiyi kendilerine helal kıldılar.

İçkiyi helal kabul etmek küfürdür. Ama bu şahıslar ayet-i

kerimede Allah (c.c.)'nin muradını yanlış anladıklarından dolayı (kendilerine hüccet ikame olunmadan) bizatihi tekfir edilmediler.

Aynı şekilde Adiy b. Hatim'in kıssası. Adiy b. Hatim şöyle diyor: „Rasulullah (s.a.v.)'in yanına geldiğimde boynumda altından bir haç vardı, Rasulullah (s.a.v.): **„Boynundaki putu at!’** dedi. „Attım!’, Rasulullah (s.a.v.)'in yanındayken o: **„Onlar, Allah’dan başka bilginlerini ve rahiplerini de kendilerine Rabb edindiler, Meryem oğlu Mesih’i de!’** (Tevbe, 31) ayetini okuduğunda ben: „Biz onlara ibadet etmiyorduk ki!’ dedim. Rasulullah (s.a.v.): **„Onlar Allah (c.c.)’nun helal dediğini haram kılıyordu da siz de onu haram kabul etmiyormuydunuz, Allah (c.c.)’nun haram kıldığını helal kılıyorlardı da, siz de onu helal olarak kabul etmiyormuydunuz?’** dedi. Ben de: „Evet!’ dedim. O da: **„İşte bu ibadet etmenizdir!’** buyurdu.“

Adiy b. Hatim önceden hristiyan idi, sonra Müslüman oldu. Ama tevhidi kabul ettiği ilk günlerde tevhide dahil olan her şeyi bilmekten aciz idi. Rasulullah (s.a.v.) ile karşılaştığı o anda kişiyi İslam dininden çıkartan iki şirke girmiş idi. Biri boynundaki haç. Ki, bu büyük şirktir. Onun için Rasulullah (s.a.v.): „Boynundaki putu at!’ demiştir. Ama bununla beraber Rasulullah (s.a.v.) ona: „Sen kâfir oldun!’ veya: „Sen İslam dininden döndün, mürted oldun!’ dememiştir. Ona tekrar: „Kelime-i Şehadet getir!’ de dememiştir.

İkinci olarak da Allah’dan başka bilginlere, rahiplere itaatın ve helal-haram mevzusunda Allah (c.c.)’dan başka onlara muhakeme olunmanın onlara ibadet ve Allah’a şirk koşma olduğunu da bilmiyordu.

Ebu Vakid el-Leysi (r.a.)’den şöyle dediği rivayet edilmiştir: „Rasulullah (s.a.v.) ile beraber Huneyn’e

gidiyorduk. O dönemde biz küfürden yeni kurtulmuştuk. Müşriklerin bir ağaçları vardı. Onu tavaf ediyorlar, üzerine silahlarını asıyorlardı. Bu ağaca „Zatu Envat“ diyorlardı. Biz bunlardan birinin yanından geçerken: „Ey Allah’ın Rasulü! Onların ki gibi bize de bir Zatu Envat yap!’ dedik. Rasulullah (s.a.v.): **„Allahu Ekber! Sizin bu söylediğiniz şey İsrailoğulları’nın Musa’ya: „Onların ilahları gibi bizim için de bir ilah yap!’ (A’raf, 138) sözü gibidir. Siz, sizden öncekilerin yolunu aynen takip edeceksiniz!’** demiştir.“ (Müsned, Ahmed b. Hanbel, 36/225/21897)

Sahabelerin bu teklifleri bir küfürdür. Ancak Rasulullah (s.a.v.) onları muayyen olarak tekfir etmemiştir. Onları İslam’a yeni girmiş olmalarından dolayı mazur saymış ve bir daha bu sözleri söylemekten onları alıkoymuştur.

Muaz b. Cebel Yemen’den geldi ve Peygamber Efendimiz’e secde etti. Rasulullah (s.a.v.) ona: „Ey Muaz! Bu nedir?’ dediğinde, o da: „Ben Yemen’e gittiğimde (bazı rivayetlerde Şam’a gittiğimde) yahudilerin âlimlerine ve hristiyanların da rahip ve patriklerine secde ettiklerini gördüm. Ben de: „Bu nedir?’ dediğimde, onlar: „Bu peygamberleri selamlamadır dediler.’ Rasulullah (s.a.v.): „Onlar peygamberlerine yalan söylemişlerdir!’ dedi.“ (Sünen-i İbn-i Mace, 5/449/1843)

Bu saymış olduğumuz misalleri artırmak mümkündür. Burada kastetmiş olduğumuz, bazen kişinin yeni İslam’a girmiş olması veya Müslümanların yaşadığı ortamdan çok uzak bir yerde yaşamış olması gibi tekfire mani sebepler olabilir. Dolayısıyla bu sebeple kendisine hüccet de ulaşmamış olabilir. Bu gibi durumdaki insanlar eğer mevzumuz itibarıyla tağuta askerlik yapma gibi bir küfür ameli işlemlerle onlara hüccet ikamesi olmadan tekfir edilmezler.

Günahlar İkiye Ayrılır: Küfre Düşüren Günahlar, Küfre Düşürmeyen Günahlar

Ehl-i Sünnet âlimleri günahları aslen sahibini dinden çıkaran ve aslen sahibini dinden çıkarmayan günahlar olmak üzere ikiye ayırmışlardır. Aslen sahibini dinden çıkarmayan günahlarda kişi bunları işlemekle kâfir olmaz. Kişinin bu günahları işlemekle dinden çıkması ancak inkâr, istihlal ya da tekzip şartına bağlıdır. Aslen sahibini dinden çıkaran günahlarda ise bu şartların hiç biri aranmaz. Kişi kendisini küfre düşüren bir söz ya da bir ameli sadece işlemesi sebebiyle kâfir olur.

Günahların küfür olması için şart olan istihlal (günahları helal görme), mutlak anlamda bütün günahlarda değil, bilakis sadece küfür olmayan günahlarda söz konusudur. Bizzat küfür olan günahlara gelince, kişi onları helal görsün veya görmesin her halukârda imandan çıkarır. Hatta Allahu Teala'nın o günahı haram kıldığına kesin olarak inansa bile onu işlemekle dinden çıkar.

Ebu'l-Beka şöyle der: „Küfür, bazen söz ile bazen de fiil ile meydana gelir. Küfrü gerektiren söz, nassa dayanılarak hakkında icma bulunan bir şeyi inkâr etmektir. Bu ister inandığı için, ister inadından, isterse alay konusu yaptığından dolayı olsun, farketmez.“ (İbn-i Kesir, Tefsir, 2/171)

Fakihler, riddeti fıkhnın mütaaddit bölümlerinde anlatmışlardır. Mesela abdest konusunda riddetten bahsederek, riddet nedeni ile kişinin abdestinin bozulacağını söylerler.

Hatta âlimler, tasavvur edilemeyecek durumlarda bile riddetin vuku bulabileceğinden bahsederek, bu konuda duyarlı olmaya çağırmaktadırlar.

İbn-i Kudame el-Makdisi (r.h.) şöyle der: „Müezzinin ezan esnasında dinden dönmesi, ezanı geçersiz kılar!“ (El-Muğni, 1/438) Acaba günümüz Müslümanı, hiç ezan esnasında müezzinin dinden dönebileceğini düşündü mü? İşte bu nedenle Hamid el-Fakih, „Fethu'l-Mecid“ isimli kitaba yazdığı şerhinde şöyle der: „Âlimlik iddiasında bulunan bir çok kimse, „La İlahe İllallah“ kelimesinin ne demek olduğunu bilmedikleri için, kabir ve putlara ibadet, dinin kesin haram kıldıklarını helal görmek, Allah'ın indirdiği hükümlerden başkasıyla hükmetmek, Allah'ı bırakıp kendi hahamlarını ve papazlarını rabb edinmek gibi açıkça küfür olan şeyleri işleyenleri ve yine bunları açıkça savunanları bile, „La İlahe İllallah“ kelimesini telaffuz ettikleri sürece Müslüman olarak kabul ederler.“

İbn-i Hacer el-Askalanî (r.h.) şöyle diyor: „Kim putlara tapınırsa, secde ederse İslam'a inansa bile küfre girer. Sübki bu konuda icma olduğunu söylemiştir.“ (Feth'ul-Bari, 12/299)

Merhum İskilipli Atıf Hoca şöyle diyor: „Zaruret olmaksızın ve kendi seçimi ile puta, aya, yıldıza, güneşe, secde ve tazim etmek, onlar için kurban kesmek, hristiyanlarla beraber kiliseye gidip ayin yapmak, haç takınmak, Allah'tan başkasına ibadet etmek gibi küfür alameti ve şirklik belirtisi olan bir fiili irtikab etmek, yahut Allahu Teala'yı, meleklerini, şeriatı, ahireti inkâr veya bunlardan birini tahkir etmek, (mesela Kur'an-ı Kerim'i çiğnemek gibi) dildeki ikrar ile kalbteki tasdikın yalan olduğuna şeriat tarafından zahir alamet kılınan bir söz, bir fiil kendisinden sadır olan kimse mü'min değildir. Zira o söz ile o hareketi o kimsenin dilindeki ikrar ile kalbindeki tasdikın yalan

olduğuna delil ve burhandır. Onun için her ne kadar Müslüman isminde olup İslam davasında bulunsa bile irtikab ettiği söz ve hareketi ile Peygamber Efendimizi yalanladığı cihetle İslam dininin sahasından ve ehl-i kiblelik-ten çıkıp hem Allah (c.c.) katında ve hem Müslümanlar nazarında kâfir olmuş olur.“

(Frenk Mukallidliği ve Şapka, İman ve Küfür, İskilipli Atıf Hoca (r.h.), Nizam Yayınları)

Merhum Cemaleddin Hocaoğlu (Kaplan) şöyle diyor:

„İyi niyyet; ne haramı helal kılar ne de insanı küfürden kurtarır! İyi niyyetle de yapılsa, haram yine haramdır, küfür yine küfürdür.“ (Beyyineler 5, Hâkimiyet, s. 199-200)

İnsanı Küfre Düşüren Ameller

- Allah'ın indirdiği ile hükmetmemek.¹
- Allahu Teala'nın şeriatını başka kanunlarla değiştirmek.²
- Allahu Teala'nın şeriatına muhalif kanun koymak.³
- Küfür kanunlarına muhakeme olmak.⁴
- Müşriklerle dostluk (Muvâlât) ve mü'minlere karşı onlara yardım etmek.⁵
- Dinle ya da dinin bir hükmüyle alay etmek.⁶
- Dinle alay edenlerle birlikte oturmak.⁷
- Dine açık bir şekilde sövmek.⁸
- Müslümanlara karşı savaşmak ve onlara sövmek.⁹
- Sihir.¹⁰
- Kehanet.¹¹
- Namazı terketmek (âlimler arasında ihtilafı).¹²
- Yaratılmışlardan meded istemek.¹³
- İbadet niteliğinde bir amelle yaratılmışa yönelmek.¹⁴

- Zekat vermeyenlere karşı riddet savaşı (âlimler arasında küfür olduğu ihtilafı).¹⁵
- Belam'ın Firavun'a dua etme sonucu kâfir olması.¹⁶
- Münafıkların Hendek gazvesinde sahabe ile alay etmeleri.¹⁷
- Kâfirin safında yer alan Abbas'a kâfir muamelesinin uygulanması.¹⁸
- Haram aylarının yerlerinin değiştirilmesi.¹⁹
- Müşriklerin kanunlarına itaat etmek.²⁰

- 1 Maide, 44, Yusuf, 40, Furkan, 43, Casiye, 23, Nisa, 65, Muhammed, 25-26
- 2 Maide, 50, İbn-i Kesir, Tefsiru'l Kur'an'il Azim, 2/63/Ahmed Şakir, Umdetu't-Tefsir, 4/173-174/ (Maide, 44), Fethu'l-Mecid haşiyesi, 396, Ahkamu'l-Kur'an, 3/181
- 3 Kehf, 26, Şura, 21, Tevbe, 31
- 4 Nisa, 60, Nisa, 65, Es-Sarimu'l-Meslul, 38, El-Tibyan fi Ahkami'l-Kur'an, 270, Tefsir-u İbn-i Kesir, 1/553 (Nisa, 59), l'lamu'l-Muvakkiin, 1/50
- 5 Nisa, 144, Al-i İmran, 28, Maide, 51, Nisa, 97-99, Nahl, 28-29, Nisa, 88-89, Fi Zilali'l Kur'an, 2/731, Maide, 51, Kehf, 102, A'raf, 165-166, Er-Resailu'l-Müfide, 64, el-Muhalla, 33/12
- 6 Tevbe, 64-66, Taberi Tefsiri, Camiu'l-Beyan, 6/172-174, l'lamu'l-Muvakkiin, 3/135-137
- 7 Nisa, 140, Maide, 78-79, Mecmuatu't-Tevhid, 48
- 8 Tevbe, 74, Fethu'l-Kadir, 2/383, El-Camiu li-Ahkam'il Kur'an, 8/206
- 9 Mutaaffin, 29-34
- 10 Bakara, 102, Kurtubi, 2/43-47-48
- 11 Sahihu'l-Camiu's-Sağir, 5435, Sahihu'l-Cami, 5939
- 12 Tevbe, 11, Sahihu't-Terğib, 563, 564, 569, 574, el-Muhalla, Kitabu's-Salat ve Hükümü Tarikuha, 65
- 13 Yunus, 18, Zümer, 3, Begavi Tefsiri, 4/71/ (Yunus, 106-107), (Ahkaf, 5), (Fatır, 13-14), (Şura, 21), Kitabu't-Teyisiru'l-Aziz fi Serhi Kitabı't-Tevhid, 230, Mecmuatu't-Tevhid, 219-227
- 14 Nisa, 48, Zümer, 65, En'am, 88
- 15 İmam Nevevi, Müslim Şerhi, 1/212
- 16 A'raf, 175-176
- 17 Tevbe, 65-66
- 18 Nisa, 97
- 19 Tevbe, 37
- 20 En'am, 121

Simdi Öne Sürülen En Meşhur Şüpheleri Ve Sorulan Soruları Cevaplandırmaya Çalışalım:

1. ŞÜPHE: Bir Müslümanın tağuta askerlik yapması onu dost edinmesi midir?

CEVAP: Vela ve Bera mevzuları da Kelime-i Tevhid'in gereklerindendir.

İslam'a göre dostluk ve düşmanlık:

Vela kelimesinin luğat anlamı: Yardımcı, destek, müttefik, seven, arkadaş, soyca yakın olan, köle azad eden, azad edilen, köle ve bir işi üstlenen kimse; örneğin veliyy-ul-emr, kadının nikahta velisi ve yetimin velisi gibi.

Vela kelimesinin şer'î anlamı: Muvâlât kelimesi birçok anlamda kullanılır. Kastedilen şey, sözün akışına göre anlaşılır. Muvâlât kelimesinin şer'î anlamlarının tümü luğat anlamına dönüktür. O da yakınlık anlamıdır. Bunlardan bazıları şöyledir:

Yardım anlamında dostluk, itaat ve tâbî olma anlamındaki dostluk, sevgi ve muhabbet anlamında dostluk, kardeşlik anlamındaki dostluk, azad etme anlamındaki dostluk. Bunun zıddı ise muâdât (bera) düşmanlıktır.

Şer'an vacib olan muvâlât (dostluk) Müslümanın tüm bu hasletleri Allah'a, Rasulü'ne ve mü'minlere yöneltmesidir. Allahu Teala şöyle buyurur: **„Kim Allah'ı, Rasulü'nü ve mü'minleri veli edinirse (dost edinirse) hiç şüphe yok ki, galip gelecek olanlar Allah'ın taraftarlarıdır!“** (Maide, 56)

Şer'an haram olan muvâlât (dostluk) ise; Müslümanın bunlardan birisini kâfirlere yöneltmesidir. Allahu Teala şöyle buyurur: **„Ey iman edenler, benim de düşmanım sizin de düşmanınız olanları dostlar edinmeyiniz!“** (Mümtehine, 1)

Allahu Teala mü'minler üzerine kâfirlere düşmanlık

etmeyi, onlara buğz etmeyi ve güç yetirebildikleri kadarıyla onlarla savaşmayı vacib kılmıştır.*

Bir Müslümanın Allah için dost olup Allah için düşmanlık beslemesi, Allah için sevip Allah için buğz etmesi vaciptir. Çünkü vela ve bera imanının en kuvvetli bağlarından ve dinin en önemli temellerindendir. Rasulullah (s.a.v.) Ebu Zerr'e şöyle dedi: **„İmanın hangi bağı daha sağlamdır?“** Ebu Zerr: „Allah ve Rasulü daha iyi bilir!“ Rasulullah (s.a.v.): **„Allah için dostluk Allah için düşmanlık, Allah için sevmek ve Allah için buğzdur!“** buyurdu. (Ahmed b. Hanbel, 20341)

Kâfirleri dost edinmek imanı bozan unsurlardandır. Bu Kur'an ve Sünnet ile sabittir. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **„Allah'a ve ahiret gününe inanan bir milletin, babaları, oğulları, kardeşleri, yahut akrabaları da olsa Allah'a ve Rasulü'ne düşman olanlarla dostluk ettiğini göremezsiniz!“** (Mücadele, 22)

Yine Rabb'imiz (c.c.) şöyle buyurmaktadır:

„Ey iman edenler! Yahudileri ve hristiyanları dostlar (veliler) edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onları dost edinirse, kuşkusuz o da onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna hidayet vermez!“ (Maide, 51)

Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in sır katibi ve emini Huzeyfe b. Yeman şöyle buyurmaktadır: „Sizden biriniz farkında olmadan yahudi veya hristiyan olmasın!“ Çünkü Allahu Teala şöyle buyurur: **„Sizden kim onları dost edinirse o onlardandır!“** (Maide, 51)

Seyyid Kutub (r.h.), bu ayetin tefsirinde şöyle der: „Öncelikle mü'minler ile yahudi ve hristiyanlar arasında, Allah'ın yasaklamayı uygun gördüğü dostluğun neyi ifade

* Dostluk ve Düşmanlık, Abdulkadir b. Abdulaziz

ettiğine değinmemiz yerinde olacaktır. Bu dostluk, onların dinine tabi olmayı değil, onlarla işbirliği ve dayanışmayı ifade etmektedir. Zaten, din konusunda Müslümanların, yahudilere ve hristiyanlara tabi olmaya eğilim duymaları gerçekten çok uzak bir olasılıktır. Burada kast olunan dostluk, işbirliği ve yardımlaşma konusundadır. Yahudiler ve hristiyanlar birbirlerinin dostları olduklarına göre, ancak kendilerinden olan bir kimseyi dost edinirler. Müslümanların safları arasındaki bir kimse yahudi ve hristiyanları dost edindiğinde, Müslümanların safını bırakmış, kendini „İslam“ niteliğinden soyutlamış ve karşı safa katılmış demektir. Müslümanın, hem -birbirlerinin dostları olan- yahudiler ve hristiyanlarla dostluk kurması, hem de Müslüman ve mü'min kalabilmesi, ayrıca -sadece Allah'ı, peygamberi ve mü'minleri dost bilen- Müslümanlar safındaki yerini kaybetmemesi mümkün değildir!“

Tağutların destekçilerinden sözü ile onlara destek olanlar vardır ki bunlar kâfir yöneticileri şer'î bir İslam kisvesine sokarak küfür töhmetini onlardan kaldıran bazı kötü âlimler (ulema-i su') ve ilim talebeleri gelmektedir. Bunun yanı sıra her kim tağutu sözüyle desteklerse küfre girer ve onun askeri olmuş olur.

Bir de tağutları fiilleriyle destekleyenler vardır ki bunların başında kâfir yöneticilerin askerleri ve polisleri gelir.

Tağutun destekçileri, Allah'ın şeriatı ile hükmetmeyen mürted yöneticilerin yandaşları, korumaları ve saltanatlarının direkleridirler. Eğer tağutun destekçileri ve yardımcıları olmasaydı şuanki yöneticiler yönetimde olmayacak ve saltanatlarını devam ettiremeyeceklerdi.

Ve yine Rabb'imiz şöyle buyurmaktadır:

„Eğer onlar, Allah'a, Peygambere ve ona indirilen Kur'an'a inanmış olsalardı, kâfirleri dost tutmazlardı!“ (Maide, 81)

Muhammed Suresi'nin 25-26. ayet-i kerimelerinde de Rabb'imiz şöyle buyurmaktadır:

„Gerçekten doğru yol kendilerine açıkça belli olduktan sonra gerisin geri küfre dönenlere şeytan, kötülüklerini güzel göstermiş ve onları uzun emellere düşürmüştür. Çünkü onlar Allah'ın indirdiğini beğenmeyen kimselere: ‚Bazı işlerde biz size itaat edeceğiz!‘ demişlerdi. Oysa Allah onların gizlediklerini bilir.“

Tüm işlerinde onlara itaat etmemelerine rağmen sadece bazı işlerinde onlara itaat etmelerinden dolayı mürtedler olmuşlarsa bütün işlerinde onlara itaat edenlerin hatta onları destekleyenlerin, onlara yardımcı olanların, saltanatlarını güçlendirenlerin ve devletlerini koruyanların hali nice olur?

Başka bir ayet-i celilede Allahu Teala şöyle buyuruyor:

„Üzerine Allah'ın adı anılmadan kesilen hayvanlardan yemeyin. Kuşkusuz bu büyük günahdır. Gerçekten şeytanlar dostlarına, sizinle mücadele etmeleri için telkinde bulunurlar. Eğer onlara itaat ederseniz şüphesiz siz de Allah'a ortak koşanlar olursunuz!“ (En'am, 121)

Bu ayetin sebebi nuzulü: müşriklerin eti yenilecek hayvanlar üzerine ortaya çeşitli şüpheler atmalarıdır. Bilindiği üzere dinimizce kendi kendisine bir hastalık, kaza sonucu ya da başka bir sebeple ölen hayvanların etlerinin yenilmesi haram kılınmıştır. Şer'î kesim yapılmadığı sürece hiçbir hayvanın etinin yenmesi caiz değildir. Bu hükmeye binaen müşrikler, şer'î kesim olmadan ölen hayvanların Allah'ın kılıcı ile öldürüldüğüne inanıyorlar ve: „Muhammed (s.a.v.) Allah'ın kılıcı ile ölen bir hayvanın etini yemiyor da, kendi kestiğini yiyor!“ şeklinde bir şüphe ortaya atmışlardır. İşte bunun üzerine bu ayet nazil olmuştur. Görüleceği

üzere Allah'ın indirdiği hükme muhalif böyle bir durumda müşriklere itaat etmenin, insanı şirk ehlinden yapacağı ayetin ifadesinden açıkca anlaşılmaktadır.

Seyyid Kutub (r.h.) bu ayeti tefsir ederken şöyle demiştir: „Yani siz Allah'ın emrettiği hususlardan yüz çevirip, şeriatını terk edip başkalarının sözüne uyarsanız, Allah'ın hükmünün yerine başkalarının hükmüne koşarsanız, işte bu yaptığınız şirktir. Kim bir insanın kendisinden uydurduğu hükümlere itaat ederse, bu hüküm çok küçük ve basit bir mesele dahi olsa o şüphesiz müşriklere dendir. Müslüman olup da böyle bir fiil işleyenler doğrudan doğruya İslam'dan çıkıp şirke girmiş demektir. Ne kadar Kelime-i Şehadet getirirse getirsin, diliyle Müslüman olduğunu ne kadar söylerse söylesin, fark etmez... Madem ki o Allah'dan başkasının hükmüne uymakta, Allah'dan başkasının hükmüne itaat etmektedir, bu onun durumunu değiştirmez. Bu kesin hükümlerin ışığı altında bugün yeryüzündeki cemiyetlere göz attığımızda tamamen şirk ve cahiliyeden başka bir şey göremeyiz. Allah'ın koruduğu kitlelerden başka yığınlarca insanın şirk ve cahiliye bataklığı içinde yüzdüğünü müşahade ederiz. **Allah'ın muhafaza ettiği kimseler yeryüzünde ilahlık taslayan zalim putlara karşı gelirler, cebir hududu dışında kalan hiçbir halde onların hüküm ve şeriatına itibar etmezler.**“ (Fî Zilâl'il Kur'an, 5/415-416)

İbn-i Kesir (r.h.), bu ayetin tefsirinde şöyle der: „**Eğer onlara itaat eder (boyun eğerseniz şüphesiz siz de Allah'a ortak koşanlardan olursunuz!**“ kısmının tefsirinde şöyle der: „Yani eğer, Allah'ın emrini ve sizin için koyduğu hükümleri bırakıp başkalarının emirlerine yönelip itaat ederseniz, şirke düşersiniz. Bu cümle: ‚(Yahudiler) Allah'ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını), (Hristiyanlar) da rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i (İsa'yı)

rabbler edindiler‘, ayet-i kerimesi gibidir.“ (İbn-i Kesir, Tefsir 2/171)

Teşride (kanun yapmada) itaat ibadet türlerinden bir tanesidir. Ve itaat edilen merciye ibadet etmek olduğu için sahibini müşrik yapar. Tağuti rejimler saltanatlarını sürdürebilmek için vatandaşlarını kendine asker olmaya mecbur tutar, bunu da kanunla belirler. Misal olarak T.C tağuti rejiminin Askerlik Kanunu'nun 1. maddesinde şöyle der: „Türkiye Cumhuriyeti tebaası olan her erkek, işbu kanun mucibince askerlik yapmağa mecburdur.“ Allah (c.c.)'nin şeriatında tağuta asker olmak küfürdür (Nisa, 76), ancak tağutun kanunlarında bu bir farziyettir. Dolayısıyla, hiç bir ikrah olmadan ve gönüllü olarak kim bu kanuna itaat ederse küfre girer ve tağutun askeri olur!

Haşr Suresi'nin 11. ayet-i kerimesinde ise Rabb'imiz şöyle buyuruyor: „**Münafıkların, kitap ehlinden kâfir olan kardeşlerine: ‚Eğer siz yurdunuzdan çıkarılırsanız, mutlaka biz de sizinle beraber çıkarız, sizin aleyhinizde kimseye asla uymayız. Eğer savaşa tutuşursanız, mutlaka yardım ederiz.‘ dediklerini görmedin mi? Allah, onların yalancı olduklarına şahitlik eder.**“

Bu ayette münafıkların, kâfirlerin kardeşleri oldukları ifade edilmektedir. Çünkü onlar kâfirlere; Müslümanlara karşı savaşa çıktıklarında onlarla birlikte savaşacaklarını, asla onlardan başka kimseye itaat etmeyeceklerini, savaşlarda ve harplerde onlara destek olacaklarını vaad etmiştir.

Hadis-i şeriften delil ise, Hâtıb b. Ebi Beltea'nın kıssasıdır:

Bu kıssa Buhari'ye ait bir rivayette şöyle geçer: Humeydî bize Sufyan'dan, o da Amr b. Dînâr'dan şöyle dediğini anlattı: Hasen b. Muhammed b. Ali, Ali'nin kâtibi Ubeydullah

b. Ebî Rafî'yi şöyle derken iştîmiştir: Ali (r.a.)'nın şöyle dediğini duydum: „Rasulullah (s.a.v.) beni, Zübeyr'i ve Mikdâd'ı göndererek şöyle dedi: **‚Hâh bahçesine kadar gidin. Orada Mahfe içerisinde bir kadın ve beraberinde bir mektup bulunmakta, mektubu o kadından alın!'** Hemen yola çıktık. Bizi bahçeye ulaştırana dek atlarımızı koşturduk. Oraya ulaştığımızda kadınla karşılaştık ve hemen: ‚mektubu çıkar!' dedik. Kadın: ‚yanımda herhangi bir mektup yok' diye cevap verdi. Bizde: ‚ya mektubu verirsin ya da üzerini biz ararız!' dedik. Bunun üzerine mektubu saçının topuzu arasından çıkardı. Mektubu Nebî'ye (s.a.v.) getirdik. Gördük ki mektup Hâtıb b. Ebî Beltea tarafından Mekke'deki müşriklerden bazı kimselere Nebî'nin (s.a.v.) bazı planlarını haber vermek üzere yazılmış. Nebî (s.a.v.): **‚Hâtıb, bu da nedir?'** diye sorunca, dedi ki: ‚Hakkımda hüküm vermede acele etme ya Rasulallah. Ben Kureyşli olan fakat onların nesebinden olmayan birisiyim. Senin çevrendeki muhacirlerin ise, Mekke'deki yakınlarını ve mallarını koruyan akrabaları bulunmakta. Ben de onların arasında nesebim olmadığı için akrabalarımı korusunlar diye kendilerine bir iyilikte bulunmak istedim. **Bunu ne kâfir olduğum için ve ne de dinden döndüğüm için yapmış değilim!'** Nebî (s.a.v.): **‚O size doğruyu söylüyor!'** deyince, Ömer (r.a.): ‚Ya Rasulallah, izin ver onun boynunu vurayım!' dedi. Rasulallah ise şöyle buyurdu: **‚O, Bedir'de bulunmuştur. Ne bileceksin; muhakkak ki Allah Azze ve Celle Bedir ehline baktı ve onlara: ‚Ne yaparsanız yapın sizi affettim!'** dedi.“

Ömer (r.a.) der ki: Onun hakkında şu ayet inmiştir: **‚Ey iman edenler, benim de sizin de düşmanınız olan kimseleri dost edinmeyin!'** (Mümtehine,1)

Hadis'in Müslim'e ait bir rivayetinde ise şöyle geçer:

„Bunu ne kâfir olduğum, ne dinimden döndüğüm ve ne de İslam'dan sonra küfre razı olduğum için yapmış değilim!“

Hâtıb b. Ebî Beltea kıssası Müslümanlara karşı kâfirlerle yardımlaşmanın ve kâfilere destek olmanın küfür ve İslam'dan dönme olduğuna delâlet etmektedir, şöyle ki:

1- Hâtıb b. Ebî Beltea'nın Buharî'de geçen başka bir rivayetinde şöyle bir cevabı geçmektedir: „Bana ne oluyor ki, Allah'a ve Rasulü'ne iman etmeyeyim. Ne dinimden döndüm ne de dinimi değiştirdim!“ Bu sahabe de dahil olmak üzere diğer sahabeler yanında, kâfilere yardımcı olmanın, onlar için casusluk yapmanın, Müslümanların sırlarını onlara açmanın, Müslümanlara karşı onlara yardımcı olmanın İslam dininden dönme olarak biliniyordu.

2- Hz. Ömer (r.a.): „Ya Rasulallah, izin ver onun boynunu vurayım!“ dedi. Başka rivayette: „Ey Allah'ın Rasulü, kuşkusuz o, Allah'a, Rasulü'ne ve mü'minlere ihanet etti. İzin ver onun boynunu vurayım!“ dedi. Ömer b. Hattab'ın yanında şu kesin olarak belliydi ki: Müslümanlara karşı kâfirlerle yardımlaşmak, onlara destek olmak, onlar için casusluk yapmak küfürdür. Onun için boynunu vurayım demiştir. Hz. Ömer'in sözünün zahirinde bir kapalılık yoktur!

3- Rasulullah (s.a.v.), Ömer (r.a.)'ın bu sözünü olumsuz karşılamayıp yalnızca ona Hâtıb (r.a.)'ın mazeretinde doğru söylediğini zikretmiştir.

4- Hafız İbn-i Hacer'in Feth'ul-Bari'de geçen şu rivayetinde: „O Bedir'e katılmadı mı?“ diye sorunca „Evet, fakat o döndü ve sana karşı senin düşmanların ile yardımlaştı!“ Bundan şu anlaşılmaktadır ki, kâfilere destek olmak ve onlarla anlaşmalar yapmak İslam ahdini bozmaktır ve bu açık bir küfürdür.

5- Hâtıb (r.a.) Rasulullah (s.a.v.)'e malı ve canı ile destek olmasına rağmen onunla birlikte gazvelere çıkmasına ve

onunla birlikte tüm olaylara katılmasına, Bedir ve Hudeybiye’de bulunmasına rağmen Hz. Ömer (r.a.) onun hakkında şöyle demiştir: „Muhakkak ki o, Allah’a, Rasulü’ne ve mü’minlere ihanet etmiştir!“ Onun bu fiilini müşriklerle yardımlaşma ve Müslümanlara karşı işlenmiş bir casusluk olarak addetmiştir. Halbuki Hâtıb bunu yalnızca Allah’ın Rasulü’ne yardım edeceği ve onun Rasulullah (s.a.v.)’in hazırlandığını haber vermesinin Allah’a ve Rasulü’ne hiçbir zarar vermeyeceği zannı ile yapmıştır. Rasulullah (s.a.v.) ona: „Ey Hâtıb, seni bu yaptıklarına sevk eden nedir?“ Hâtıb: „Ey Allah’ın Rasulü, ailem onların arasında idi. Ben de onlara, Allah’a ve Rasulü’ne zararı olmayacak bir mektup yazdım.“ Hadis’in başka rivayetinde Hâtıb şöyle der: „Allah’a yemin olsun ki, Müslüman olduğumdan beri hiçbir zaman Allah’ın dininden şüphe etmedim. Fakat ben yabancı birisiydim ve benim Mekke’de oğullarım ve kardeşlerim vardı.“

6- Hâtıb’ın (r.a.) Kureyşlilere göndermiş olduğu mektubun içeriği hiçbir şekilde onlarla yardımlaşmayı içermiyordu. Mektubun içeriği şu şekildedir: „Ey Kureyş topluluğu! Muhakkak ki Rasulullah (s.a.v.) size sel gibi akan gece karanlığı gibi bir ordu ile gelmektedir. Allah’a yemin olsun ki eğer size tek başına bile gelecek olsa Allah ona yardımcı olur ve vaadini gerçekleştirir. Durumunuzu tekrar gözden geçirin. Vesselam...“¹ Hâtıb (r.a.)’ın mektubunun içeriğinden onun Müslümanlara karşı müşriklerle anlaşma yaptığı anlaşılmamaktadır. Mektupta onun Müslümanlara karşı kâfirlere yardım ettiği ve onlara destek olduğuna delâlet eden bir şey yoktur. Aksine, mektubun yazılış uslubu tehdit mahiyetindedir.

7- Hâtıb (r.a.) İbn-i İshak’ın rivayetinde: „Benim onların

arasında ailem ve çocuklarım bulunuyordu. Ben de onlara bir faydam dokunsun istedim“ diyerek onlara bir yararı dokunması ve daha önceki iyiliklerine bir karşılık olarak yapmıştır. Bu İslam’da her ne kadar başlı başına bir küfür türünden olsa da Hâtıb (r.a.) bunun herhangi bir küfür türünden olmadığını zannetmiştir!²

Bakınız bu kıssa gibi bir başka sahabe kıssası göstere-
mezsiniz ki, sahabeden birisi bir daha böyle bir iş yapmış
olsun. Bir kerre işin yanlışlığını Hâtıb (r.a.)’ın o amelinden
anladıklarından bir daha öyle bir işi yapmaya yeltenme-
mişlerdir. Nedense insanımız bir yandan şer’î delilleri dinler,
bir yandan da kemalistlere askerlik yapmaya yine gider.

Bakınız İbn’ul-Muflih „Adab’uş-Şer’iyye“ adlı eserinde ne
kadar da güzel bir ifade kullanır: „Zamanının insanların
İslam’a verdiği değeri öğrenmek istiyorsan, onların ne
camii önlerindeki kalabalıklarına ne de vakfeyi lebbeyklerle
inletmelerine bakma. Bilakis onların şeriat düşmanları ile
uyuşmalarına bak!“

2. ŞÜPHE: Bir Müslüman tağuta askerliğe gittiğinde bir küfür ameli işlemediği sürece küfre girmez iddiası!

CEVAP: Askeriyede küfür ameli işlememe gibi bir ihtimal
yoktur. Kemalist T.C ordusunda askerlik yapan istisnasız
herkes yemin törenine katılır.

Kemalist rejimin askeriye yemin metni şu şekildedir:

„Barışta ve savaşta, karada, denizde ve havada her
zaman ve her yerde millette ve cumhuriyetime doğruluk
ve muhabbetle, hizmet ve kanunlara ve nizamlara ve
amirlerime itaat edeceğime ve askerliğin namusunu Türk
Sancağının şanını canımdan aziz bilip icabında vatan,

¹ Feth’ul-Bari, 7/521

² Bu mesele ile ilgili daha detaylı bilgi için Abdurrahman b. Abdulhamid el-Emin’in
„İslam’da Askerliğin Hükümü“ adlı kitabına muracaat edebilirsiniz.

cumhuriyet ve vazife uğrunda seve seve hayatımı feda eyliyeceğime namusum üzerine andıçerim.“

Burada askerlik yapanın yemin esnasındaki niyeti muteber değildir. Yemin ettiren tağutların niyeti muteberdir. Çünkü Rasulullah (s.a.v.) Ebu Hureyre'den rivayet edilen bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmaktadır: „**Yemin, yemin ettirenin niyetine göredir!**“ (Müslim, 5/87/4374)

Din ile alay edenlerin meclisinde oturmak, müstakil bir küfür sebebidir. Dolayısıyla tağutun ordusunda askerlik yapmak bunun gibi müstakil bir küfürdür. Kişi, alay edenlerin sözlerini reddetmediği ya da onların meclislerinden ayrılmadığı sürece, kendisi alay etmese dahi alay edenlerin hükmünü alır. Allahu Teala şöyle buyurur: „**O, size Kitapta şunu indirdi: Allah'ın ayetlerinin inkâr edildiğini ve onlarla alay edildiğini işittiğiniz vakit onlar başka bir söze dalıncaya kadar yanlarında oturmayın. Çünkü o zaman siz de onlar gibi olursunuz. Doğrusu Allah münafıkları da kâfirleri de cehennemde bir araya toplayacaktır.**“ (Nisa, 140)

„**Çünkü o zaman siz de onlar gibi olursunuz!**“ yani onlar gibi kâfir olursunuz.* Çünkü ikrah altında olmadığınız halde, onlarla birlikte oturdunuz ve onların söylediklerini reddetmediniz. Sizin onlarla birlikte oturmanız, onların din ile alaylarını ve küfürlerini kabul ettiğiniz yönünde açık bir işarettir. Küfre rıza ise, şüphesiz küfürdür!

Bakınız merhum Cemaleddin Hocaoglu (Kaplan) sadece küfür bayramlarına katılanlar hakkında ne diyor: „Mustafa Kemal'in sünnetinden ibaret cumhuriyetin getirdiği bayramlardan birine katılırsa küfrüne hükmolunur ve küfre gider, nikâhı da bozulur.“ (Beyyineler 1, İnsanı Küfre Götüren Sözler, Cemaleddin Hocaoglu -Kaplan- Rh.a.)

* Bu şekilde tefsir eden müfessirler: Beğavi, Fahr'ur-Razi, Hazin, Mukatil, Bahr'ul-Medid, Tefsiru Ebu's-Suud, Feth'ul-Kadir, Bahr'ul-Muhit.

İbn-i Cerir et-Taberi (r.h.) şöyle der: „Allahu Teala'nın ayetlerini inkâr eden ve onlarla alay eden kimseler ile oturur ve onların bu küfür ve alay etmelerini dinlerseniz, onların Allah'ın ayetlerini alaya alarak isyan etmeleri gibi bir suç ile Allah'a isyan etmiş olursunuz.“

İbn-i Kesir (r.h.) şöyle der: „Size ulaştıktan sonra nehyedileni işlediğinizde, Allah'ın ayetlerinin küfredilip alaya alındığı, noksan görüldüğü bir yerde onlarla birlikte oturmaya razı olduğunuzda ve bu konuda onlara ses çıkarmadığınızda, onların içinde bulunduğu duruma onlarla birlikte siz de ortak olmuştunuz, demektir. Bunun içindir ki Allahu Teala: „**Çünkü o zaman siz de onlar gibi olursunuz!**“ buyurmaktadır.“

İmam Beğavi (r.h.), tefsirinde der ki: „Siz de onlar gibi olursunuz! yani, onlar alay ederken ve eğlenirken onlarla oturur ve bunu kabullenirsiniz, artık siz de onlar gibi kâfir olursunuz.“

Süleyman b. Abdullah Alu's-Şeyh şöyle der: „Ayet zahiri anlamına göre değerlendirilir. Buna göre, Allahu Teala'nın ayetlerinin inkâr edildiği ve alay edildiğini işittiği halde, ikrah altında olmaksızın, onların söylediklerini reddetmek-sizin veya onların meclislerinden ayrılmaksızın kâfirlerle birlikte oturmaya devam eden kişi, onların işlediği fiili işlemese dahi aynen onlar gibi kâfir olur. Zira bu, küfre rızayı içerir, küfre rıza ise küfürdür. Âlimler, herhangi bir günahattan razı olan kişinin, aynen o günahı işleyen gibi olduğu konusunda bu ayetler ile delil getirmişlerdir. Kişi, kalben bundan hoşlanmadığını iddia etse dahi bu kabul edilmez, çünkü hüküm zahire göre verilir. Küfrü izhar eden kişi, kâfir olur!“ (Mecmuatu't-Tevhid, 48)

Hişam b. Urve diyor ki: „Ömer b. Abdülaziz, içki masasında bulunan bir kısım insanları yakalayıp onlara içki içme cezası verdi. İçlerinden biri de oruçluydu. Onlar: „Bu adam

oruçlu“, dediler. Bunun üzerine Ömer: **„Başka bir söze geçmedikleri müddetçe onlarla oturmayın. Aksi halde siz de onlar gibi olursunuz!“** ayetini okudu. (İbn-i Cerir, Taberi Tefsiri, 9/321)

Demek ki bir kişi günah işleyen toplulukla beraber oturduğu zaman -velev ki o kişi o işlenilen günahı işlemese dahi- aynı günahı işlemiş hükmünü alır. Bu hüküm işlenilen günah cinsine göre değişir. Mesela işlenilen amel insanı küfre sokan bir amel (önceki bölümde insanı küfre götüren amelleri de zikretmiştik) ise o kişi küfür ameli işlenilen yerde bulunup onlara ses çıkarmazsa o kişi de o küfür işleyen insanlar gibi hüküm alır.

Allahu Teala şöyle buyurur:

„İsrailoğullarından kâfir olanlar, Davud’un ve Meryem oğlu İsa’nın diliyle lânetlenmişlerdir. Bu, onların isyan etmeleri ve haddi aşmalarından dolayı idi. Onlar, işledikleri herhangi bir kötülükten birbirlerini vazgeçirmeye çalışmazlardı. Onların yapmakta oldukları gerçekten ne kötü bir şeydi.“ (Maide, 78-79)

Bu ayetin tefsirinde şu geçmektedir: Onlardan birileri (münker işleyen) birisini ilk gördüğünde onu bundan nehyeder, fakat ertesi günü onunla karşılaşır, ancak bu durumu, onunla birlikte oturup yiyip içmesine engel teşkil etmezdi. Onlar bu işi yapınca, Allah da onları birbirine benzetti. Davud, Süleyman ve İsa bin Meryem’in diliyle onlara lânet etti.

Onların yaptıklarını reddeden ve işledikleri konusunda onları nehyedenlerin durumu bu ise, acaba, onlarla birlikte oturan ve onlarla birlikte yemek yiyen, reddetmeden onlarla birlikte vakit geçirenlerin durumu nasıl olur? Şüphesiz böyle bir kişinin lâneti hakketmesi, İsrailoğulları’nın âlimlerinden daha öncelikle geçerlidir.

Rasulullah (s.a.v.) şöyle buyurur: **„Benden önce Allah’ın gönderdiği her peygamberin mutlaka ümmetinden havarileri ve ashabı olmuştur. Bunlar onun sünnetiyle amel ederler, emirlerini de yerine getirirlerdi. Sonra, bu peygamberlerin ardından öylesi kötüler zuhur etmişti ki, yapmadıklarını söyleyip, kendilerine emredilmeyeni de yapmışlardı. Onlara karşı eli ile cihad eden mü’mindir, dili ile cihad eden mü’mindir, kalbi ile cihad eden mü’mindir, bunun ötesinde ise hardal tanesi kadar iman yoktur!“** (Müslim)

İbn-i Mes’ud (r.a.)’dan merfu olarak şöyle rivayet edilir: **„Kim bir kavmin sayısını artırır, o kimse onlardandır. Kim bir kavmin yapmış olduğu işe rıza gösterirse, o kimse o işte onlarla ortakır!“**

İbn-i Hacer (r.h.) şöyle der: „Bu hadiste, masiyet ehli arasında kendi isteğiyle ikamet eden kişinin hatası belirtilmektedir. Ancak, münkeri nehyetmek veya bir Müslümanı helak olmaktan kurtarmak gibi doğru bir kastı varsa, bu müstesnadır. Yine bu hadisten anlaşılanlardan bir diğeri ise, o meclisten ayrılmaya gücü yetenin, mazur olmadığıdır.“ (Feth’ul-Bari, 13/38)

Kişinin, küfre rıza gösterdiğini, zahiri tavırlarından anlarız. Kişi küfür ve alay meclislerinde, yapılanları reddetmediği, onlara karşı koymadığı ve ikrah olunmadığı halde oturmaya devam ediyorsa, dili ile aksini iddia etse dahi, meclisteki küfre rıza göstermiş olur.

Bu ayetler ve rivayetler gösteriyor ki bir insan tağuta askerlik yapıyorsa niyeti her ne olursa olsun zahiren kâfir hükmünü alır. Velew ki o askerlik süresince küfür gerektiren bir amel veya söz söylemese dahi orada bulunmanın kendisi küfürdür.

Meselenin vehametini anlatmak için şu gerçeği de

zikretmekte fayda vardır:

„Küfre niyet eden kimse o andan itibaren kâfir olur!“
Küfür olan bir fiili işleyeceğini dili ile izhar etmediği sürece bu insanın hali müslümanlarca mestûr’ul-hal’dır. Yani hali kapalıdır. Ancak niyetini dili ile açığa vurduğu andan itibaren zahiren küfrüne hükmolunur. Nasıl ki bir kişi: „Önümüzdeki demokratik seçimlerde falanca partiye oy vereceğim“, diye niyetlense ve bunu toplumda açıkça ifade etse, bu şahsın küfre girdiği gibi „Falanca tarihte T.C’ye askerliğe gideceğim“, diye niyetlenen şahıs da aynı şekilde bu niyetini toplum içinde ifade ettiği andan itibaren küfre girer. Zira Allah (c.c.) Haşr Suresi’nin 11. ayet-i kerimesinde ise: **„Münafıkların, kitap ehlinde kâfir olan kardeşlerine: ‘Eğer siz yurdunuzdan çıkarılırsanız, mutlaka biz de sizinle beraber çıkarız sizin aleyhinizde kimseye asla uymayız. Eğer savaşa tutuşursanız, mutlaka yardım ederiz.’ dediklerini görmedin mi? Allah, onların yalancı olduklarına şahitlik eder!”** buyurmaktadır.

İşte bu ayet-i kerimede o münafıklar kâfirlerle beraber savaşa katılmadıkları halde, „Biz sizinle savaşa çıkacağız!“ dediklerinden dolayı Allahu Teala onlara kâfirlerin kardeşleri ifadesini kullanmaktadır.

Maalesef günümüzde bazı Müslümanlar tağuta askerlik yapmamak için Demokrasi’yi benimsediklerine dair bir imza atarak yabancı bir ülkenin pasaportunu alırlar, bu da küfürdür ve asla caiz değildir. İmza atmak da söz ile olan ifade gibidir. Aralarında bir fark yoktur. Bu mevzuda Hukuki İslamiye Kamusu’nda „Yazı hitap gibidir“ cümlesi yer almaktadır. (Hukuki İslamiye Kamusu, 1/278) Aynı kural mecellede şu ifade ile geçmektedir: „Mükatebe, muhatabe

gibidir.“ (El-Eşbah ve’n-Nezair, 1/339, 341)

Ayrıyeten Hanefi mezhebinde örfler de Edille-i Şer’iyye arasında geçmektedir. Bugün yeryüzünde kağıt üzerindeki akitlerin altına imza atan şahsın üzerinde bir mesuliyeti olduğu müsellemidir. Bunu günlük yaşantımızın bir çok alanında müşahade etmekteyiz. Adeta tevatür yoluyla örfleşmiştir.

Bu hususda imza atan şahsın niyetine itibar olunmaz. Akitte geçen muhtevaya itibar edilir. Abdurrahman el-Cezerî şu ifadeyi kullanmaktadır: „Yazı, sarih lafız yerine geçerlidir. Niyete gerek yoktur.“ (Dört mezhebe göre İslam fıkıhı, 4/250) Yani kişinin niyeti muhtevayı reddetme olsa da o niyete itibar olunmaz. Merhum Cemaleddin Hocaoglu (Kaplan) şöyle diyor: „İkrah-i mülci, yani hayatı tehlikeye düşürecek bir zorlama olmadan lisaniyle küfrü gerektiren bir sözü söylerse, kalbinde iman olsa da kâfir olur. Ona kalbindeki iman fayda vermez. Çünkü, kâfir, küfrü konuşmasıyla bilinir. Öyleyse küfür sözü konuşursa veya yazarsa Allah indinde de bizim indimizde de kâfir olur.“ (Beyyineler 1, İnsanı Küfre Götüren Sözler, Cemaleddin Hocaoglu -Kaplan- Rh.a.)

Bir küfrü yapmamak için başka bir küfür işlenmez, necaset necasetle temizlenmez. Bu durumda ehven-i şer kaidesi de geçerli değildir, çünkü hicret etme alternatifi vardır.

3. ŞÜPHE: Tağuta askerliğe gönüllü olarak gidenlerin kâfir olduğunu anladık, ama bir insan zorla götürülürse o insanın küfre girmesi nasıl olur?

CEVAP: „Onlar ki nefislerine zulm edenler olarak melekler ruhlarını alırlarken: ‚Biz hiçbir fenalık yapmazdık‘, diyerek teslim olurlar. Hayır, Allah sizin bütün yaptıklarınızı çok iyi bilendir. O halde içinde ebedî kalıcılar olarak girin cehennemin kapılarından.

* Frenk Mukallidiği ve Şapka, Şiâr-ı Küfür, İskilipli Atıf Hoca (r.h.), Nizam Yayınları

Kibirlenenlerin yeri ne kötüdür.” (Nahl, 28-29)

Tefsir ve ilim ehli, bu ayetlerin, Müslüman olduğu halde Mekke’de müşriklerle kalmayı Medine-i Münevvere’ye, Peygamberin yanına hicret etmeye tercih eden bir topluluk hakkında nazil olduğu üzerinde ittifak etmiştir. Onlar, Bedir savaşında Müslümanlara karşı savaşa çıkmaya zorlandılar. Bazıları, Kureyş müşriklerinden öldürülenlerle birlikte kâfir olarak öldürüldüler. Zira Allahu Teala şöyle buyurmaktadır:

„O halde içinde ebedî kalıcılar olarak girin cehennem kapılarından. Kibirlenenlerin yeri ne kötüdür.” (Nahl, 29)

Bu, kâfirler dışında kimseye hamledilmeyecek bir tehdittir.

Hususiyle bu tağuta askerlik konusunda ikrah mazeret değildir. Ancak askerliğe zorlanmadan önce kaçma imkânı olmadığı halde daha sonra askere zorla götürülürse bu insan gerçekten şer’an mazurdur. Abbas (r.a.)’ın kıssasına bakarsanız mesele daha net bir şekilde anlaşılacaktır.

İmam Kurtubi (r.h.) şöyle der: „İkrime’den şöyle rivayet edilmiştir: Müslümanlardan bazı kimseler, müşriklerle birlikte olup Rasulullah (s.a.v.) döneminde müşriklerin kalabalığını artırıyorlardı. Atılan bir ok gelir onlardan birisine isabet ederdi, onu öldürürdü. Mekke’deki insanlar, İslam’ı kabul ettiler fakat hicret etmediler. Onları zorla Bedir savaşına çıkardılar. Bir kısmı öldürüldü. Onlar hakkında Allah şu ayeti indirdi: **„Nefislerine zulmedenler olarak canlarını alacağı kimselere melekler: ‚Ne işte idiniz?’ derler. Onlar da: ‚Biz yeryüzünde mustaz’af kimselerdik’ derler. Melekler: ‚Allah’ın arzı geniş değil miydi, siz de oradan hicret etseydiniz!’ derler. İşte onların durakları cehennemdir.”** (Nisa, 97)

Zira onlar Müslüman oldukları halde Mekke’de müşriklerle kalmayı Medine-i Münevvere’ye, Peygamberin yanına hicret etmeye tercih eden bir topluluktu. Müşriklerle birlikte

yaşamayı tercih etmişlerdi. Daha sonra ise, Bedir savaşında Müslümanlara karşı savaşa çıkmaya zorlandılar. Bazıları, Kureyş müşriklerinden öldürülenlerle birlikte kâfir olarak öldürüldüler. Sunmuş oldukları mazeretleri kabul edilmedi. Zira bu duruma düşmelerindeki asıl sebep, kendileriydi.” (El-Camii li Ahkam’il-Kur’an, 5/349)

Eğer, „İkrah, ikrah olunan için mazeret niteliğindedir. Ancak bu kimseler için mazeret olarak kabul edilmemiştir. Bunun sebebi nedir?” denirse, şöyle cevap veririz: Çünkü onlar, Müslümanlara karşı savaşa çıkmaya ve müşriklerin safında kalıp, onların sayılarını artırmaya zorlanmadan önce, hicret için hiçbir yol bulamayan ve ikrah altında olan mustaz’aflardan değillerdi. Onlar, müşrikler tarafından zorlanmadan önce oradan hicret edebilme imkânına sahip kişilerdi. Bu nedenle mazeretleri kabul edilmedi. Fakat Abbas’ın oğlunun mazereti kabul edildiğini oğlu kendisi söylüyor: İbn-i Abbas (r.a.) şöyle der: „Ben ve annem, kadın ve çocuklardan olup, Allahu Teala tarafından mazur olarak kabul edilmiş olan mustaz’aflardandık.”

Buhari’de Enes b. Malik’in rivayetinde Hz. Abbas hakkında şöyle bir rivayet geçer: „Ensardan bazı adamlar Rasulullah (s.a.v.)’den izin isteyerek şöyle dediler: ‚Bize izin ver de kız kardeşimizin oğlu Abbas’tan fidye almalı mı?’ Rasulullah (s.a.v.): **‚Allah’a yemin olsun ki, ondan bir dirhem bile almamazlık etmeyeceksiniz!’** buyurdu.” (Buhari, 2/896/2400)

İmam Süddi (r.h.) diyor ki: „Hz. Ali’nin kardeşi Akiyl ve Nevfel esir düşünce Rasulullah (s.a.v.) Abbas’a dedi ki: **‚Hem kendi fidyeni hem de kardeşinin oğlu Akiyl’in fidesini ödeyeceksin!’** Abbas dedi ki: ‚Ey Allah’ın Rasulü, senin kıblene karşı namaz kılmadık mı? Senin getirdiğin şehadeti getirmedi mi?’ Rasulullah (s.a.v.) de buyurdu ki: **‚Ey Abbas, sizler, savaşınız ve mağlup**

oldunuz.‘ Sonra ayetin şu bölümünü okudu: **„Allah’ın yeryüzü geniş değil miydi? Oradan hicret etseydiniz! derler. İşte bunların varacağı yer cehennemdir. O, ne kötü bir yerdir.“** (Nisa, 97) Bu ayet-i kerimenin indiği gün Müslüman olup da hicret etmeyen kimse kâfir sayılıyordu. Ancak bir çare bulamayan, hicret etmek için malı olmayan ve yolu bilmeyenler bundan müstesna idi.“ (Ebu Cafer Muhammed b. Cerir et-Taberi, Taberi Tefsiri, Hisar Yayınevi, 3/80-82)

Evet yukarıda da değindiğimiz gibi askerlik hususunda ikrah mazeret değildir. Ama ikrah ile ilgili olarak Kur’an ve sünnete baktığımız zaman ikrahın sınırı belirlenmemiştir. Kur’an ve sünnetin, küfür sözü ve fiiline cevaz veren ikrahın şartlarını net ve madde madde ortaya koymaması müçtehitlerin ihtilaf etmesine sebep olmuştur. Birine göre ikrah için gerekli olan şart, bir diğerine göre ikrah için şart değildir. Ancak ikrah ayeti umumi olup hiç tahsis edilmemiştir. Allah (c.c.) ikrahın temel delili olan Nahl Suresi’nin 106. ayet-i kerimesinde, insanları küfre zorlanan ve göğüs açan diye iki kısma ayırır. Daha sonra 107. ayet-i kerimesinde: **„Bunun nedeni onların dünyayı ahirete tercih etmelerindendir.“** buyurmuştur.

Bu da gösterir ki bugün insanların genelinin dünya menfaatlerinden mahrumiyet korkusu ile ikrahı öne sürmeleri geçersizdir. Konumuzun temeli olan askerlikte birçok insanın iş ve benzeri gibi bahaneleri öne sürdüğü görülmüştür. Oysa bu ayet dünya hayatının tercihini küfür-ikrah sınırına değil, küfre göğüs açanların sınırlarının içerisinde zikreder. Bu da ikrah ayetindeki ruhsatın umumi olmadığını gösterir.

„Kalplerinde hastalık bulunan kimseler, ,devrin aleyhimize dönmesinden korkuyoruz’, diyerek kâfirleri dost edindiğini görürsün...“ (Maide, 52)

Bu ayette insanın kendine zarar verecekleri vehmi ile kâfirlerden korkmasının özür olmadığı açıktır. Bir sonraki ayette (Maide, 53) iman edenler münafıkların amellerinin boşa gittiğini haber vermişlerdir.

Bizim meselemize de bu ayet delildir. Kişinin oturduğu yerden askerlik yapmazsam şöyle olur, böyle olur vb. gibi sözleri ikrah olarak ileri sürmesi kabul edilemez. Bu insanlar henüz olmamış bir şeyin, olabileceği korkusu ile kâfirleri dost edinmiştir. Öyleyse birçoğunun ikraha dahil ettiği, vuku bulmamış, tehdit mahiyetindeki vehimler Allah’ın yanında özür değildir. Çünkü bu insanlar mazur sayılmamıştır. Doğal olarak ikrah ayeti de umumu üzere değildir.

Hiz. Abbas (r.a.) kıssasına müracaat edilecek olursa; kaçma imkânı olduğu halde kaçmayan ve kâfirin küfre zorladığı kimseleri Allah mazur görmemiştir. Dikkat edilirse bunlar Müslümanlara karşı savaşmamıştır. Bir fiilde bulunmamışlardır. Buna rağmen Allah bu insanları özür sahibi saymamıştır. Demek ki ikrah ayeti umumu üzere değildir. İnsan hicret etme veya kaçma imkânı olduğu halde kaçmaz ve bu küfre zorlanırsa mazur değildir.

Nisa Suresi’nin 97. ayetine ve nuzul sebebine bakmanızı tavsiye ederiz. Sonra da içinde bulunduğunuz şartlara ve yaptığınız fiillere kıyaslayın. Unutmayın ki Allah (c.c.) sizi bu ayetle hesaba çekecek ve cezalandıracaktır.

Buhari’de geçtiği üzere Hiz. Ömer (r.a.) şöyle der: „Rasulullah (s.a.v.) zamanında insanlar vahiy ile hükmediyorlardı. Kim bize hayrı izhar ederse onun güvenliğini sağlıyor ve ona yaklaşıyorduk. Gizlilikleri konusunda ise hiçbir araştırmaya girmiyorduk. Kim de bize karşı kötülük izhar ederse, kalbinde gizlediklerinin iyilik olduğunu iddia etse bile, onun güvenliğini teminat etmiyor ve onu doğrulamıyorduk.“

Yine Buhari’de geçen ve Kâbe’ye karşı savaş maksadı ile sefer düzenleyen ordunun kıssası da bu meselede delildir. Ki o orduda zorlama ile veya buna benzer bir sebep ile çıkarılanlar olduğu halde, Allah Subhanehu ve Teala tamamını helak etmiştir.

Bu hadis, üzerinde durduğumuz mesele ile alakalı olarak açık bir delildir. Hadis şu şekildedir:

„Âişe (r.ha.) şöyle demiştir: Rasulullah (s.a.v.) şöyle buyurdu: ‚Bir ordu Kâbe’yi tahrip edecektir. Bunlar Beydâ mevkiine geldiklerinde komutanlarından son neferlerine kadar hepsi yere batırılırlar!’ buyurdu. Ben: ‚Ya Rasulullah! Bunlar başlarından sonlarına kadar nasıl batırılırlar; halbuki bunların arasında (alış-veriş ile geçinen) çarşı halkı vardır. Bunlardan değildirler!’ dedim. Rasul-i Ekrem: ‚(Evet) bunlar başlarından sonlarına kadar batırılırlar. Sonra bu batanlar (kıyâmet gününde) niyetlerine göre diriltirler!’ buyurdu.“ (Buhari, 7/314/1975)

„Ümmü Seleme (r.ha.) Rasulullah (s.a.v.)’den Mekke ile Medine arasında batırılacak olanların kıssasını haber verip şöyle devam etti: ‚Ya Rasulullah, bu orduya istemeyerek zorla götürülen ne olacak?’ dedim. Rasulullah (s.a.v.): ‚Öbürleriyle birlikte o da batırılacak, ama kıyâmet günü niyetine göre diriltir!’ buyurdu.“ (Sünen-i Ebî Davud, 11/358/3738)

Ayrıyeten bu konuda şu ayete de dikkat çekmenizi tavsiye ederiz:

„Allah, onları kazandıkları yüzünden baş aşağı yıkıvermişken, münafıklar hakkında ne diye iki gruba ayrıldınız? Allah’ın saptırdığını doğru yola getirmek mi istiyorsunuz? Allah’ın saptırdığına asla doğru bir yol bulamazsınız. Onlar kendileri gibi sizin de kâfir

olup böylece birbirinize eşit olmanızı arzu ederler. O halde Allah yolunda hicret edinceye kadar içlerinden kimseyi veli edinmeyin. Eğer yüz çevirirlerse, onları bulduğunuz yerde yakalayıp öldürünüz. Ve onlardan hiçbir veli ve hiçbir yardımcı edinmeyin!“ (Nisa, 88-89)

Ayette izah edilen kişiler, Müslümanların yanına hicret etmediler, müşriklere ve onların dostlarına yardım ettiler. Müşriklere destek olmaları, izhar ettikleri müslümanlıklarını yalanlamaktadır.

Bu ayetin nuzul sebebi hakkında İbn-i Kesir (r.h.), İbn-i Abbas’tan (r.a.) şunu aktarır: „Bu ayet, Mekke’de Müslüman olduklarını söyleyen ve müşriklere yardımcı olan bir topluluk hakkında nazil olmuştur. Onlar ihtiyaçlarını gidermek üzere Mekke’den çıkmışlardı. (Kendi aralarında): ‚Eğer Muhammed’in (s.a.v.) ashabına rastlarsak, onlardan bize bir zarar gelmez!’ diyorlardı. Onların Mekke’den çıktıklarını mü’minler haber alınca içlerinden bir grub: ‚Haydi korkakların üzerine gidin ve onları öldürün. Zira onlar size karşı düşmanlarınıza yardımcı oluyorlar!’ demişti. İçlerinden diğer bir grup ise: ‚Subhanallah, sizin söylediğiniz gibi söyleyen bir topluluğu mu öldüreceksiniz? Memleketlerini terketmemeleri ve hicret etmemeleri sebebiyle kanları ve malları helal mı kılınacak?’ demiş ve ikiye bölünmüşlerdi. Allah Rasulü onların yanında olup bu grubtan hiçbirini menetmemişti. Bunun üzerine Allahu Teala şu ayetini indirdi: **„Allah, onları kazandıkları yüzünden baş aşağı yıkıvermişken, münafıklar hakkında ne diye iki gruba ayrıldınız?..“** (Nisa, 88-89)

Müslümanlara karşı müşriklere destek olmak müstakil bir küfürdür. Kim bu duruma düşerse, apaçık bir küfre düşmüş olur ve kesinlikle dinden çıkar.

Seyyid Kutub (r.h.) şöyle der: „Müslümanların söylediklerini söylemelerine ve Müslümanların düşmanlarına yardımda bulunmak gibi bir davranışın yalanladığı şahadet cümlesini tekrarlamalarına rağmen onlar kâfirdirler!“ (Fî Zilâl'il Kur'an, 2/731)

Hicret etme imkânı olduğu halde ikrah altında (zorla) tağuta askerliğe götürülen şahısların zahirlerine bakarak, bunlar küfre girmiş insanlardır diyoruz. Çünkü Rasulullah (s.a.v.) amcası Abbas'a şu ifadeyi kullanıp, „**Kalbini Allah (c.c.) bilir. Ama zahirin bizim aleyhimizedir!**“ demiştir. Aynı şekilde itikaden münafıklara zahirde kendilerini Müslüman olarak gösterdikleri için Müslüman muamelesi uygulanır. Rasulullah'da (s.a.v.) münafıkların listesi olduğu halde onlar küfrü izhar etmedikleri sürece onlara Müslüman muamelesini uygulamıştır. Çünkü hüküm zahire göredir. (Bahr'ul-Muhit, 5/61)

4. ŞÜPHE: Bugün tevhidi anlamış(!) Müslümanlar, istemedikleri halde, içlerinden tağutu inkâr ettikleri halde askere gidiyorlar. Bunlar kâfir olamaz iddiası!

CEVAP: Bu şüphenin de boş bir iddia olduğunu anlamak için „**Küfre Düşüren Günahlar, Küfre Düşürmeyen Günahlar**“ bölümüne müracaat etmek yeterli olacaktır. Aslında bu şüpheyi tâ baştan iptal eden İslam'ın şu kuralıdır: İslam zahire göre hükmeder!

Bir insan, tağuta askerlik yapmanın küfür olduğuna inandıktan sonra, „kalbiyle buğz ederek veya istemeyerek ve sevmeyerek“ giden kişinin küfre girmeyeceğini söylemesi apaçık bir çelişkidir. Bu aynen şu bâtil söze benzer, „kalbiyle tağutu inkâr eden bir kimse partilere oy verirse küfre girmez“. Dolayısıyla, „İstemediği halde, kalbinden inkâr ederek, ama ikrah da olmadan, tağuta askerlik yapmak“ diye, insanların kendi zihinlerinden

üretmiş oldukları böyle bir sınıflandırma olamaz! Olsa olsa bu, Nahl Suresi'nin 107. ayet-i kerimesinde geçen „**dünya hayatını ahiret hayatına tercih etme**“ olur. Yani kendilerini mazur göstermeye çalışanların mazereti olmadığını gösterir.

Allahu Teala şöyle buyurur: „**Bunun sebebi, onların dünya hayatını ahiretten daha çok sevmeleri ve Allah'ın hiç şüphesiz kâfirler topluluğuna hidayet vermemesidir!**“ (Nahl, 107)

Şunu da unutmamak gerekir ki, Belam b. Baura'yı kâfir yapan sadece Firavun'a dua etmesi idi. Bakınız Rabb'imiz ne buyuruyor:

„**Onlara, kendisine ayetlerimizi sunduğumuz o adamın kıssasını da anlat; ayetlerden sıyrılıp çıktı, derken onu şeytan arkasına taktı, en sonunda da helak olanlardan oldu. Ve eğer dileseydik onu o ayetlerle yüceltirdik, fakat o alçaklığa saplandı kaldı ve kendi keyfinin ardına düştü. Artık onun ibret verici hali o köpeğin haline benzer ki, üzerine var-san da dilini uzatır solur, bıraksan da solur. İşte bu, ayetlerimizi inkâr eden kavmin misalidir. Bu kıssayı iyice anlat, belki biraz düşünürler.**“ (A'raf, 175-176)

Bu ayetler, Benî İsrail'den olup, Musa (a.s.) döneminde yaşamış olan „Belam b. Baura“ adındaki bir adam hakkında nazil olmuştur. Allahu Teala ona ilim vermişti. Musa (a.s.) ile birlikte olan Müslümanlara karşı kâfirlerle yardım etmesi nedeniyle ilim ondan alındı ve kâfirlerden oldu.

İmam Taberi (r.h.), tefsirinde İbn-i Abbas'tan şunu nakleder: „Musa (a.s.), zorbalık yapan topluluğa karşı savaş maksadı ile çıkınca, bazıları Belam'ın yanına giderek: „Musa, sert bir adam, ordusu da kalabalık. Eğer bizi ele geçirirse, helak oluruz. Allah'a, Musa'yı ve ordusunu bizden

uzaklaştırması için dua et!' dediler. Belam: ‚Eğer Allah'a, Musa'yı ve beraberindekileri bizden uzaklaştırması için dua edersem, dünya ve ahiretimi kaybederim!' dedi. Ancak insanlar, dua edinceye kadar Belam'a ısrar ettiler. Bunun üzerine Allahu Teala, sahip olduğu ilmi ondan aldı.

Kâfir olan kavmine sadece dua etmekle yardımda bulunan Belam, bu nedenle küfre düşmüş ve kendisine verilen ilmi yitirmiş ise, onlara silah ile yardımda bulunan ve Müslüman ülkelerde kâfirler için askerî komuta merkezleri ve üsleri kuran kişilerin durumu acaba nasıl olur?*

5. ŞÜPHE: Eğer tağutun yanında askerlik yapmak insanı kâfir yapıyorsa, Yusuf (a.s.) kâfir olan bir kralın yanında bakan olmazdı. Yusuf (a.s.) o kralın yanında nasıl bakan olduğundan dolayı kâfir olmadıysa, askere giden de sadece askerlik yaptığından dolayı kâfir olmaz iddiası!

CEVAP: Evvela şunu bilmemiz gerekir ki, Yusuf (a.s.) hapiste iken bile, yani güçsüzken dahi tevhidi haykırıyordu. Yusuf (a.s.) lisanıyla Allah (c.c.) şöyle buyurmaktadır:

„Atalarım İbrahim, İshak ve Yakup'un dinine uydum. Allah'a herhangi bir şeyi ortak koşmamız, yapabileceğimiz bir iş değildir. Bu hem bize, hem insanlara Allah'ın lutuf ve keremindendir. Fakat insanların çoğu şükretmezler. Ey zindan arkadaşlarım! Darma-dağınık bir çok rabbler mi hayırlıdır, yoksa bir tek olan ve herşeyi hükmü ve iradesi altında tutan (Kahhar olan) Allah mı? Sizin O'nu bırakıp da taptıklarınız, kendinizin ve babalarınızın adlandırdığı bir takım isimlerden başkası değildir. Allah bunlara

* Bu mevzuda daha tafsilatlı bilgi için Ebu Basir et-Tartusi'nin „İslam dininden çıkarılan ameller“ adlı kitabında beşinci amel olarak zikrettiği „Müşriklerle Dostluk (Muvâlât) ve Mü'minlere Karşı Onlara Yardım Etmek“ başlığı altındaki yazıya müracaat edebilirsiniz!

dair hiçbir delil indirmemiştir. Hüküm ancak Allah'ındır. O kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir. Dosdoğru din işte budur. Fakat insanların çoğu bilmezler!“ (Yusuf, 37-40)

Yusuf (a.s.), mustaz'af olduğu dönemlerde dahi dine çağırdığı, onu açıkladığı ve ilan ettiği halde, belli bir güce kavuştuktan sonra bunu gizlemesi veya tahrif etmesi mümkün müdür?

Müfessirler Allahu Teala'nın: „**Yoksa o, hükümdarın dinine (kanunlarına) göre kardeşini alıkoyabilecek değildi.**“ (Yusuf, 76) ayetini, Yusuf (a.s.)'ın, dönemin melikinın sistemine ve kanunlarına uymadığına ve bu kanunlara uymak ile de sorumlu olmadığına dair delil olarak saymışlardır.

Yusuf (a.s.)'ın hazineden sorumlu olması, Allahu Teala'nın imkân vermesiyle olmuştu. Allahu Teala şöyle buyurur: „**İşte böylece o yerde Yusuf'a iktidar verdik (temkin ettik), o neresinde isterse orada makam tutuyordu.**“ (Yusuf, 56) Ve yine Allahu Teala şöyle buyurmaktadır: „**Hükümdar dedi ki: ‚Onu bana getirin, kendime tahsis edeyim!‘ Sonra onunla konuşunca da: ‚Sen bugün yanımızda gerçekten büyük bir mevki sahibisin, güvenilir birisin!‘ dedi.**“ (Yusuf, 54)

Aslında Yusuf (a.s.) kıssasında en önemli delilimiz budur. Bu da „**Temkin**“ meselesidir. Şimdi acaba Kur'an-ı Kerim'de Temkin nasıl zikrediliyor ve ne anlama geliyor?

Kur'an-ı Kerim'in ayetleri birbirini tefsir eder. Onun için Temkin'den Yusuf (a.s.) ile ilgili iki ayet zikretmişken diğer yerlerdeki zikredilişine bir bakalım!

„**Allah, sizlerden iman edip iyi davranışlarda bulunanlara, kendilerinden öncekileri sahip ve hâkim kıldığı gibi, kendilerini de yeryüzüne sahip ve hâkim kılacağını, onlar için beğenip seçtiği dini**

(İslam'ı) onların iyiliğine yerleştirip koruyacağını ve geçirdikleri korku döneminden sonra, bunun yerine onlara güven sağlayacağını vaad etti.“ (Nur, 55)

„Onlar (o mü'minlerdir) ki, eğer kendilerini yeryüzünde iktidar mevkiine getirsek namazı kılarlar, zekâtı verirler, iyiliği emrederler ve fenalığı yasak ederler.“ (Hac, 41)

Bu ayet-i kerimelerde de görüldüğü üzere Temkin demek: Otorite sahibi kılmak demektir. Yusuf (a.s.) melikin yanında görev alması son derece söz sahibi olma anlamına gelmektedir. Bugün askere gidenler veya tağutun yanında iyi niyetlerle birşeyler yapacağım diyenlerin hali Yusuf (a.s.)'ın haline hiçbir şekilde benzememektedir. Ama maalesef şirk meclisine girenler, parlamentoya girenler ve askere gidenler genelde nefislerini tezkiye için Yusuf (a.s.)'ın kıssasını delil almaya çalışmaktadırlar.

Ama bu şüpheyi iptal eden şeylerden biri de, tefsir ehlinde bazılarının, melikin Müslüman olduğu yönündeki sözleridir. Bu, İbn-i Abbas'ın talebesi olan Mücahid'den rivayet edilmiştir. Mücahid'den aktarılan bu rivayet, parlamento ve bakanlıkların meşruluğu hakkında bu kıssanın delil olarak kullanılmasını temelden yok eder.

Yusuf Suresi'nin 54. ayet-i kerimesine tekrar bakalım: „**Hükümdar dedi ki: ,Onu bana getirin, kendime tahsis edeyim!'** **Sonra onunla konuşunca da: ,Sen bugün yanımızda gerçekten büyük bir mevki sahibisin, güvenilir birisin!'** dedi.“

Yusuf (a.s.) kralla ne konuştu? Tüm peygamberlerin ortak sözünü konuştu. O da nedir? „**Andolsun ki biz her ümmete: ,Allah'a ibadet edin ve tağuttan sakının!'** diye (tebliğ etmesi için) bir peygamber gönderdik!“ (Nahl, 36) ayetinin mefhumu tek olan Allah'a ibadet edip, tağuttan uzak durmaktır.

Yani Yusuf (a.s.) hapiste iken söylemiş olduğu sözü (Yusuf, 40) kralla da söylemiş ve krallık da daha sonra Yusuf (a.s.)'a: „**Sen bugün yanımızda gerçekten büyük bir mevki sahibisin, güvenilir birisin!**“ (Yusuf, 54) dedi.

Bu ise, melikin Yusuf (a.s.)'a uyduğuna, onu onayladığına, küfür dinini bıraktığına, İbrahim (a.s.), İshak (a.s.), Yakup (a.s.) ve Yusuf (a.s.)'ın dinine tabi olduğuna dair açık bir delil niteliğindedir.

Yusuf (a.s.)'ın küfre düşmediği, kâfirleri dost edinmediği ya da yasama konusunda Allahu Teala'ya şirk koşmadığı konusunda şüphe bulunmamaktadır. Bilakis o, tevhidi emrediyor ve bütün bunları yasaklıyordu... Allahu Teala, fûrû (teferruat) kısmından olan hükümler hakkında şöyle buyurur: „**Sizden herbiriniz için bir şariat ve bir yol tayin ettik.**“ (Maide, 48)

Bizden önceki ümmetlerin şariatında yasak olan bir şey, bizim şariatımızda yasak olmayabilir. Yine bizden önceki ümmetlerin şariatında yasak olmayan bir şey, bizim şariatımızda yasak olabilir. Ganimetin, bizden önceki ümmetler için haram hükmünde olması, ancak bizim şariatımızda ganimetin helal olması, iki kız kardeşi aynı anda bir nikah altında bulundurmanın önceden helal olduğu halde bu ümmete haram olması bu kabildendir.*

6. ŞÜPHE: Eğer tağuta askerlik yapmak küfür ise, doktorluk, öğretmenlik vs. memurluklar da bu kabildendir. O zaman sadece askerlik yapanlar değil de, tüm memurlar kâfirdir demeniz lazım iddiası!

CEVAP: Bu şüphe de meseleyi tam fikh edilmemesinin bir işaretidir. Çünkü asker veya polis demek bir sistemin birinci derecede koruyucusu demektir. Bu akl-ı selim olan

* Yusuf (a.s.) hakkındaki bu meseleler için daha detaylı olarak Ebu Muhammed el-Makdisi'nin „Millet-i İbrahim“ adlı kitabındaki „Yusuf (a.s.)'ın Mısır Meliki'nin yanında çalışması“ bölümüne bakınız!

herkes tarafından müsellemler olan meselelerdendir. Nisa Suresi 76, 97 ve Nahl Suresi 28. ayet-i kerimeleri özellikle bu mesele üzere gelmiş ayet-i kerimelerdir.

Bu mevzuda Ebu Muhammed Asım'ın güzel bir açıklaması var: „Doktorluk gibi muhtelif görevlerle beşerî kanunları koruma noktasında alınan polislik, askerlik gibi görevleri eşit seviyede görmek boş sözlerden bir tanesidir. Zira âlimler kâfir ve müşriklerin yanında görev alan herkese aynı hükmü vermemişlerdir. İbn-i Hacer'in Buhari şerhinde Habbab b. Eret'in Âs b. Vail'in yanında çalışması hakkında sözleri âlimlerin her görevi eşit seviyede görmediklerine bir delildir. Âlimler, zaruret olmadıkça, müşriklerin yanında çalışmayı kerih görmüşlerdir. Bunun içinse bazı şartlar getirmişlerdir. Bu şartlar şunlardır:

- 1- Yapılan iş günaha yardım etmek mahiyetinde olmamalıdır.
- 2- Yapılan iş Müslümanların aleyhine olmamalıdır.
- 3- Yapılan iş Müslümanı küçük düşüren bir tarzda olmamalıdır.

Elbette yapılan bu iş onlara bâtılları hususunda yardım etmek ve onlarla dostluk kurmayı gerektirecek bir tarzda olmamalıdır.

„Ey inananlar! Yahudi ve hristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostlarıdır. Sizden kim onları dost edinirse, kuşkusuz o da onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğunu doğruya iletmez!“ (Maide, 51)

Dolayısı ile bu kâfir hükümetlerde çalışmak bütünüyle küfürdür ya da haramdır şeklinde bir söz söylenemez. Bunun ayrıntıları vardır. Şayet yapılan işte yasamaya katılmak varsa bu küfürdür. Tağutlara ve kanunlarına destek olmak varsa bu küfürdür. Günah ve haramda onlara destek vermek varsa, bu da küfürdür. Ancak bu

şartları taşıyorsa günahıdır ya da küfürdür denemez. Âlimlerin kerih görmesine, kâfirlerden ve onların yanında çalışmaktan uzak durmayı teşvik etmelerine rağmen bu şartlar bütün işler için geçerlidir. Doktor, öğretmen, mescid imamı ve hatta diğer memurlar için bu şartlar geçerlidir. Eğer bu memurların içinde tağutlara dostluk eden ve onlara yardım eden varsa onun hükmü tağutların hükmü gibidir. Ancak böyle bir durum söz konusu değilse o zaman: „Acaba aldığı görevde bizzat haram ya da harama destek olmak var mıdır yok mudur?“ diye mahiyetine bakılır.

Ancak her ne şartta olursa olsun asker, polis, emniyet ve istihbarat görevlisine gelince. Onlar tağutlara yönelik dostluklarını elleriyle ve dilleriyle ortaya koymuşlardır. Şirk safını seçmişlerdir. Kanunlarının uygulanmasında onlara yardımcı olmuşlardır. Bu tağutları „Tağut“ olarak isimlendiren tevhid ehline karşı tağutlarla aynı safta yer almışlardır. İşte biz bu kimseler hakkında onların kalplerine bakmaksızın zahiren hüküm veriyoruz. Eğer kalplerinde bundan başka bir şey varsa o bizi ilgilendirmez. Zira hadiste de geçtiği üzere biz bâtına göre değil bizzat zahire göre hüküm vermekle mesulüz.

Doktor ya da bu gibi zahiri itibarıyla tağutların kanunlarına ve anayasalarına destekçi olmayı içermeyen memuriyetlere gelince, daha önce de dediğimiz gibi eğer bu memuriyetlerde görev alan kimseler tağutlardan beri olarak tevhide gerçekleştirebiliyorlarsa bir sorun yoktur. Aksi durumda tağutlara yardım eden askerlerle aynı konumdadırlar. Buradaki ayırıcı unsur haktır.“ (Ebu Muhammed Asım el-Makdisi, Millet-i İbrahim'in en Önemli Misyonu)

7. ŞÜPHE: Rasulullah (s.a.v.) gençliğinde Ficar savaşına katıldığından dolayı nasıl kâfir olmazsa bugün tağuta askerlik yapanlar da o şekilde kâfir olmaz iddiası!

CEVAP: Ficar savaşı, cahiliyye döneminde Araplar arasında haram aylardan birisinde yapılan savaşlardır. Arap tarihinde dört Ficar savaşı vukû bulmuştur. Peygamberimizin de amcasıyla beraber katıldığı Ficar savaşı ise, Kinâneoğulları'nın yanısıra Kureyş ile Hevâzin'in Kays-ı Aylân kabileleri arasında meydana gelen savaştır. Hıre hükümdarının çıkardığı bir kervana kılavuzluk ve muhafızlık etme konusunda aralarında ihtilaf ve husûmet çıkan Kinâneoğulları'na mensup bir şahsın Kays-ı Aylân'dan birisini öldürmesi bu savaşa sebep teşkil etmiştir. Kinâneoğulları'nın yanında Kureyş'in diğer sülaleleri de savaşa katılmış, bu arada Peygamber Efendimiz (s.a.v.) de amcalarıyla birlikte bu savaşta bulunmuştur. Ancak genellikle kabul edildiğine göre o sırada yirmi yaşında olup savaşabilecek güçte olmasına rağmen sadece savaş alanının gerisine düşen okları toplayıp amcasına vermekle yetinmiştir. Sonunda bu savaş, iki tarafın ölümlerinin sayılıp ölüsü fazla olan tarafa fazlalık miktarınca diyet verilmesi kararı ile sulha bağlanarak neticelendirilmiştir.

Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'e peygamberlik gelmeden önce daha İslam dini diye bir şey yoktu ki Rasulullah (s.a.v.) düşman safında bulunmuş olsun. Onbeş yaşında iken (bazı rivayetlerde on yaşında olduğu da zikredilmektedir) Kayslılar'la savaşmayıp amcalarına ait eşyaları koruduğu, atılan okları kalkanla karşılayıp toplayarak onlara vermekle yetindiği belirtilir. (İbn-i Hişam, Ma'a Ravdi'l Unuf, I, 195-198-210) Yani karşı tarafta Müslüman bir ordu yok ki Hz. Muhammed (s.a.v.)'i gördüklerinde ona kâfir hükmü versinler. (Hâşâ)

Ficar savaşı hakkında Muhammed Ebu Zehra şöyle demektedir: „Peygamber Efendimiz bu savaşa katılmadı. Ancak savaşın çok şiddetlenip kızıştığını gördükten sonra amcalarının da savaşa katıldıklarını görünce, ister istemez savaşçıların saflarında yer aldı. Belki de o, savaşı seyretmek istemişti. Çünkü onun kalbi arınmış olup, insanların sıkıntıda bulunduklarını gördüğü zaman kendisi rahat edemiyordu. Her ne kadar savaş sayılabilecek bir iş yapmamışsa da o savaşa adeta gözlemci olarak katılmıştı. Sadece sıkıntıları bertaraf etmek için savaşa katıldığını Peygamber Efendimiz izah ederken şöyle buyurmuştur: **„Ben amcalarıma gelen okları bertaraf etmeye çalışıyordum.**“ O, amcaları için koruyucu bir zırh olmuştu. Elini savaş çirkefine bulamamıştı. Sadece kendisini hakkıyla koruyup gözetmiş olan amca ve akrabaları için koruyucu bir kalkan olma görevini üstlenmişti.“ (Muhammed Ebu Zehra, Son Peygamber, cild 1)

Tüm bunlara rağmen Peygamber Efendimiz'in bu savaşa iştirak etmediğini belirten rivayetler de mevcuttur.

Tabakat-ı İbn-i Sa'd'da Peygamber Efendimizin şöyle söylediği rivayet edilmektedir: **„Ben, amcalarımla bu savaşa katıldım, oklar attım ama bunu yapmış olmak istemezdim!**“ demiştir. (İbn-i Sa'd, I, 128) Ancak bu hadis hiç bir hadis kitabında zikredilmemektedir.

Abdurrahman es-Suheyli, Hz. Muhammed (s.a.v.)'in bu savaşa fiilen iştirak etmediğini, onun haram aylarda ve müşrikler arasında cereyan eden bir savaşa katılmasının mümkün olmadığını, Cenâb-ı Hakk'ın ancak İ'lây-i Kelimetullah için savaşa izin verdiğini söyler. (İbn-i Hişam Ma'a Ravdi'l-Unuf, I, 209; er-Ravzu'l-Unuf, II, 229)

Dolayısıyla bu mesele hakkında farklı rivayetlerin ve ihtilafı görüşlerin olmasından dolayı, şunu belirtmek isteriz ki, tarih kitaplarından nakledilen haberler, helal ve haram

konusunda dahi bir hükmü tahsis edemez. Kaldı ki, iman ve küfür hükümlerine dair bir hükmü tahsis etsin ve mutlak olarak küfür olan bir hükme kayıt getirsin.

Ayrıyeten Usûlu Fıkıh'ta şöyle bir kaide vardır: „Ortada ihtimal bulunursa, o zaman onunla delil getirmek bâtil olur!“ (Muzekkiretu Usûl'ul-Fıkıh, 1/8)

8. ŞÜPHE: Hendek savaşında Nuaym b. Mesud müşriklerin ve yahudilerin ordusunun yanına gidip onlardan görünmüş, hatta onu gönderen Rasulullah (s.a.v.) idi. Böyle bir insan nasıl tekfir edilmiyorsa, bugün tağuta askerlik yapan Müslümanlar da tekfir edilmez iddiası!

CEVAP: Hendek savaşında Nuaym b. Mesud (r.a.) Peygamber Efendimiz'in yanına gelip: „Ya Rasulullah! Ben Müslüman oldum. Yalnız kavmimin bundan haberi yok. Şimdi bana dilediğini emret!..“ dedi. Efendimiz de ona: „**Kavmine git ve düşmanımızın gayret ve gücünü zayıflat. Çünkü harp hiledir!**“ buyurdu.

Nuaym (r.a.) Ebu Sufyan'a küfrü mücib bir ifade kullanarak Ebu Sufyan'ın yanına gidip: „Benim sizi ne kadar sevdiğimi ve Muhammed'i (s.a.v.) terkettiğimi biliyorsunuz. Sizi uyarmayı gerekli gördüğüm bir haber bana ulaştı. Bu aramızda sır olsun...“ (El-Bidaye ve'n-Nihaye, 4/113)

Nuaym b. Mesud (r.a.) hile yaparak müttefik düşman ordularının arasına nifak sokmayı başarmış ve dağılmalarına vesile olmuştur, bu sayede Hendek savaşı Müslümanların zaferiyle sonuçlanmış ve Nuaym (r.a.) da bu savaşın kahramanı olmuştur.

Yine aynı savaşta casusluk yapmak üzere Peygamberimiz sırdaşı Huzeyfe b. Yeman'ı göndermiştir.

Huzeyfe şu şekilde olayı anlatıyor: „Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz gece bir miktar namaz kıldıktan sonra yanıma

geldi. Soğuktan ve açlıktan iki dizim üzerine çöküp büzülerek otuyordum. Bana dokunarak buyurdu ki: **„Git şu kavim ne yapıyor bir bak! Yanıma dönüp gelinceye kadar onlara, ok ve taş atma. Mızrak ve kılıç vurma. Sen benim yanıma dönüp gelinceye kadar, ne soğuktan, ne sıcaktan zarar görmeyeceksin, esir edilip, işkenceye de uğramayacaksın.“** Rasulullah'ın bu sözlerinden anladım ki, bana hiç bir zarar gelmeyecek. Kılıcımı yayımı aldım, gitmek üzere hazırlandım. Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz benim için dua etti: **„Allah'ım, onu önünden, ardından, sağından, solundan, üstünden, altından koru!“** dedi.“

Görüldüğü üzere bu sahabeler kâfirleri o anda hezimete uğrattak büyük işler becermişlerdir. Yani sadece o anlık. Yıllarca, aylarca veya haftalarca onların içinde kalmamışlardır.

Yine bir gün Rasulullah (s.a.v.), huzurlarına Abdullah b. Uneys (r.a.)'ı çağırdılar: **„Ya Abdullah! Huzeli kabilesinin Lihyanoğulları kolundan Halid b. Sufyan, bizimle çarpışmak üzere etrafına adamlar topluyormuş. Git onu öldür!“**

Başka bir rivayette Rasulullah (s.a.v.): **„Beni şiirleriyle hicveden, bana söven ve bana eziyet veren Sufyan-ı Huzeli'yi kim öldürecek?“** Abdullah: „Onun nasıl biri olduğunu bana anlat ki onu tanıyayım?“ Rasulullah (s.a.v.): **„Onu gördüğünde içinde bir ürperti ve korku hali doğacaktır.“**

Mübarek sahabi, kılıcını kuşanarak yola çıktı. Abdullah b. Uneys, Urene ovasında, ikinci namazı vakti Peygamberin vasıflandırdığı gibi onu gördü. Onun yanına varınca: „Kim bu adam?“ dedi. Ben de: „İşittim ki Muhammed'in üzerine gitmek için adam topluyormuşsun, ben de size katılmak için geldim.“ Onunla beraber yürüdüm. Fırsatını

bulunca hemen onu öldürdüm. Rasulullah (s.a.v.)'in yanına geldim. Bana: „yüzün mübarek olsun!“ dedi. Ben de: „Ya Rasulallah! Ben o adamı öldürdüm!“ dedim. „Doğru söylüyorsun!“ dedi. Peygamberimiz onu alarak evlerine götürdüler ve kendi elleri ile bir asa hediye ettiler ve buyurdular ki: **„Bu asayı sakla ya Abdullah b. Uneys; cennette bunu kullanırsın. Bu sebeple aramızda işaret olur...“**

Abdullah b. Uneys (r.a.) vefat edeceği zaman, bu hadiseyi nakletti ve: „Bu mübarek asayı kefenimin içine koyun!“ dedi ve vefat ettiğinde asası ile beraber defnedildi. (Ahmed b. Hanbel, 2981)

Muhammed b. Mesleme el-Ensârî (r.a.)'nın, onlardan biri gibi gözükmek yahudi olan Kâ'b b. Eşref'i öldürmesi kıssası. Hadise şu şekildedir:

Kâ'b b. Eşref Medine'de yahudilerin ileri gelenlerinden birisidir. Kendisi aynı zamanda mahir bir şair olması hasebiyle çok güzel şiirler okur ve okuduğu şiirler dillerde dolaşırdı. Müslümanların Medine'ye gelmesiyle o bu maharetini İslam ve Müslümanlar aleyhinde kullanmaya başlamıştır. Şiirleri ile sadece Rasulullah (s.a.v.)'i hicvetmiş, onun hakkında uygunsuz sözler sarfetmiş ve hakeza aynı şekilde Müslüman kadınların hal ve hareketlerini şiirleri ile resmetmeye başlamıştır. Bunun üzerine Cabir (r.a.)'dan rivayet olunan bir hadiste Peygamberimiz (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:

„Kâ'b b. Eşref'e kim çıkacak? Çünkü o Allah ve Rasulü'ne eza etmiştir!“ der. Muhammed b. Mesleme, „Ya Rasulullah! Onu öldürmemi mi istiyorsun?“ deyince Rasulullah (s.a.v.): „Evet!“ der. Muhammed b. Mesleme: „O halde bana izin verin de söyleyeceğimi söyleyeyim!“ der. Rasulullah (s.a.v.) de: „Söyle!“ buyurur. Bunun üzerine Muhammed b. Mesleme Kâ'b b. Eşref'in yanına

gider ve Rasulullah'ı kastederek: „Bu adam var ya bizi gerçekten çok yoruyor. Bizden sadaka vermemizi istiyor!“ der. Kâ'b b. Eşref: „Dahası da var. Allah'a yemin ederim ki bundan sonra ondan daha da bıkacaksınız!“ deyince, Muhammed b. Mesleme: „Bir kere ona uymuş bulunduk işte. Halinin ne şekilde sonuçlanacağını görmek istediğimizden de kendisini bırakmak istemiyoruz!“ der ve kendisinden bir miktar borç ister. Aralarında bu borca karşılık verilecek ödünç mal üzerinde anlaşılır ve gece buluşmak üzere ayrılırlar. Akşam olunca Muhammed b. Mesleme arkadaşlarıyla beraber gelir. Kâ'b b. Eşref'e: „Senden çok güzel bir koku geliyor seni koklayabilir miyim?“ diye sorar ve izin alınca kendisini koklarken bir yolunu bulup arkadaşları ile birlikte Kâ'b b. Eşref'i öldürürler. (Buhari, Meğazi 15, hadis 3032, Müslim, Cihad ve Siyer 119. Rivayet ihtisar edilmiştir.)

Feyruz ed-Deylemî olayı: Esved el-Ansî peygamberlik iddia ettiğinde Yemen halkından bir gurup irtidat ederek ona uydular ve savaşçı San'a'yı ele geçirdiler. O zaman Feyruz ed-Deylemî onu öldürüne kadar hile yaparak onun adamı ve destekçisi gibi göründü. Buhari'nin el-Meğazi bölümünde bu şahsın kıssası için bir bab ayrılmıştır. Onun öldürülme haberi Rasulullah (s.a.v.)'e ulaştığında ashabına bu haberi vermiştir. (Buhari, 13/282/4028)

Bu şekilde kâfirlerin yanına gönderilenlerin hepsi Rasulullah (s.a.v.) tarafından daha büyük bir mesele için görevlendirilmiştir. Hiç birisi kendi kafasına göre gitmemiştir. Bugün kemalist T.C ordusuna böyle bir niyetle gitmek isteyen oldu da, gitmeyin mi dedik? Kemalistlere darbe vuracak bir plan yapıldı da, biz mi engelledik? Bugün, sırf dünyalık menfaatler için, eline çantasını alıp, hiç bir zorlama olmadan tatile gider gibi tağuta askerliğe gidenler acaba hangi amaçla ve kim tarafından görevlen-

dirilerek gidiyorlar?! Bu şekilde tağuta asker olanların İslam'daki casusluk meselesini delil göstermesi ne kadar da yersiz ve gülünçtür. Hepimiz çok iyi biliyoruz ki, bugün tağuta askerliğe gidenler bir takım bürokrasi işleri biraz daha rahat olsun diye gidiyorlar. Bu kimseler Rabb'imizin ifadesiyle: „**Dünya hayatını ahirete tercih edenlerdir.**“ (Nahl, 107)

9. ŞÜPHE: Merhum Cemaleddin Hocaoglu (Kaplan)'ın „Sorulu-Cevaplı Hanau Konuşması“ndaki „Mehmetçikler(!) bizim evladlarımızdır, Müslümanlardır“ sözünden yola çıkılarak kemalist Rejime askerlik yapanların küfre düşmedikleri iddiası!

CEVAP: Evvela şunu belirtmek isteriz ki; Hayatını şirk ve tağutla mücadeleye adanmış olan merhum hocamızın sohbetinden tağuta askerlik yapmak veya yapabilmek için deliller aramak ve hatta: „hocamız buna cevaz veriyor!“ demek, ona ve tavizsiz mücadelesine hakaret sayılır ve aynı zamanda büyük bir iftira olur.

Merhum hocamızın „Mehmetçikler(!) müslümandır“ sözü, küfür ordusuna ikrahla (zorla) yakalanıp götürülen ve ikrah halinin devam ettiği esir hükmünde olan Müslümanlar için geçerlidir. Yoksa kaçma imkânı olduğu halde kaçmayıp gönüllü olarak küfür ordusuna katılanlar için geçerli değildir. Aynı zamanda hocamızın bu ifadeleri yaş sınırı dolduğu için kendi eliyle tağuta teslim olanlara da şâmil değildir. Çünkü kemalist Rejimindeki askerlik tecili için yaş sınırının dolması „yakayı ele vermek“ demek değildir, hocamız üstüne basa basa **yakayı ele vermekten, yakalanıp götürülmekten** bahsediyor.

Adı geçen konuşmanın başında aynen şöyle diyor: „**Farzedelim ki yakayı ele verdiniz, ne yapacaksınız?**“ Bunu söyledikten sonra tağuta askerlik mevzuunda

söylenilen sözlerin hepsi bu söze binaen yakalanıp zorla götürülenler için söylenmiştir. Demek ki meseleyi tağuta ikrahla (zorla) askerlik yapanlar için değerlendirmemiz gerekmektedir.

Merhum hocamızın „Kaçabildiğin kadar kaç, yakaladılar mı da gidersin. Hiç olmazsa silah eğitimini yaparsın. Nasıl silah atılır, nasıl eğitim yapılır onu öğrenirsin!“ ifadelerinden, hiç bir zaman gönüllü olarak tağuta askerlik yapmak caizdir mânâsı çıkmaz. Bilakis, elinden geldiği kadar kaçtığı halde ve bütün imkânlarını seferber ettiği halde (hicret de dahil olmak üzere), yakalanırsa ve ikrah-ı mülci hali devam ederse, o zaman hiç olmazsa silah eğitimini öğrensin de ileride tağuta karşı kullansın mânâsı çıkar!

„Mehmetçikler(!) müslümandır“ sözü aklen de bütün askerler için geçerli olamaz, çünkü o „sözde mehmetçikler(!)“ içerisinde Allah'a inanmayan ateistler, kemalistler, Atatürkcüler, İslam (şariat) düşmanları, laik kafalılar ve partici zihniyetine sahip olanlar da vardır.

Dolayısıyla merhum hocamız gönüllü olarak tağuta askerlik yapanlara Müslümandır demiyor. Aksine kemalist ordusundaki sözüm ona mehmetçiklere(!) Yasin-i Şerif Suresi Tefsiri'nde bakınız ne diyor:

„İşte mehmetçikler ve vatan evladı Allah'ın değil, putun askerleri olacaklar!“

„Mehmetçikler Cundullah değil, Allah askerleri değil, Beton Kemal'in askerleridir...“

Şimdi sormak lazım; Putun askeri olmak ne demek, Beton Kemal'in askeri olmak ne demek? Hocamızın Hanau konuşmasındaki sözde mehmetçiklerle ilgili ifadeleri nasıl da çarpıtılarak bâtıl tevillerle nefisleri tatmin edecek şekilde yorumlanıyor!?

Gönüllü olarak tağuta askerlik yapmaktan şu anlaşılması lazım; Kemalist rejimi severek, onaylayarak ve kabul

ederek askere gitmek! Böyle bir kişi o rejimin ordusunda askerlik yapmasa da o küfür rejimini sevdiği için zaten kâfirdir.

Dolayısıyla gönüllü olarak tağut ordusunda askerlik yapanları, küfür rejimini severek veya sevmeyerek, reddederek veya onaylayarak diye sınıflandırmak doğru olmaz. İkraha (zorlama) olmadan gönüllü olarak tağuta asker olanlar hangi niyetle giderlerse gitsinler, kâfir olurlar. Emir tarafından casus olarak görevlendirilenler bu hükmün dışındadır.

Bir kimse tağutu reddettiğini söylediği halde, kemalist rejime dünyalık bir menfaat için gönüllü olarak asker olursa bu onu kâfir olmaktan kurtarmaz. Böyle bir kişinin iyi niyeti küfrü imana çevirmez, çünkü onun işlediği o küfür ameli, onun tağutu reddettiğine dair söylediği o sözü yalanlamaktadır.

Yine aynı konuşmada hocamız şöyle söylüyor: „**Rejimi kuvvetlendirecek herhangi bir adım atılmaz (eğer elimizdeyse)!**“ Dikkat edilirse, „eğer elimizdeyse“ diye bir kayıt zikrediyor, yani rejimi kuvvetlendirecek herhangi bir adıma zorlanmıyorsanız böyle bir adım atamazsınız. Dolayısıyla tağuti bir rejime ikrah (zorlama) olmaksızın asker olmak o rejimi kuvvetlendirmektir, bu da apaçık bir küfürdür.

Yemin töreni esnasında şirk sözleri telaffuz edilirken, hocamızın tavsiye ettiği tutum da küfür ordusuna zorla götürülenler için geçerlidir. Yoksa zaten bir ikrah olmadan şirk yemini yapmak veya yapanların yanında sükut edip durmak şirkidir. Çünkü İslam'da yemin edenin niyetine değil, yemin ettirenin niyetine bakılır. Küfür üzere yemin ettiriliyorsa, bir ikrah da yoksa, ne niyetle yemin ederse etsin veya ne niyetle orada durursa dursun küfre girer.

Sonuç olarak diyebiliriz ki, herhangi bir mesele ile ilgili

bir âlimin bütün söz ve yazılarını bir arada değerlendirmek zorundayız. Nasıl ki Kur'an ve Sünnet'ten herhangi bir mevzuu araştırırken mevzu hakkında varid olan nasları bir bütün olarak değerlendirmek gerekiyorsa, aynı şekilde âlimlerin sözlerini de bir bütün olarak değerlendirmek gerekiyor. Bakınız bu konuda Şeyh Abdulkadir b. Abdulaziz şöyle demektedir: „Âlimlerin sözlerinin hepsi bir araya getirilerek incelenmelidir ki mutlak olanı, şarta bağlı (mukayyed) olanından; kapalı (mücmel) olanı, ayrıntılarıyla açıklanmış (müfesser) olanından ayırt edilebilsin. Onların sözlerinin durumu da şer'î nasların durumu gibidir (bir araya getirilerek karşılaştırılmalıdır). Bu, âlimlerce ittifak edilmiş bir husustur.“

Merhum Cemaleddin hocanın bahsi geçen konuşmasında kendisine askerlikle ilgili sorulara şifahen ve kısaca verdiği cevapları cımbızlayarak alıp tağuta asker olabilmek için delil göstermek ne insanı küfre düşmekten kurtarır ve ne de merhum hocaya gölge düşürür. Hocanın sohbet esnasında meseleyi etraflıca ve tafsilatlı bir şekilde anlatma ortamı ve zamanı olmamıştır. Çünkü bir çok soru sorulup hepsine kısa ve özet cevaplar vermiştir. Eğer mücmel bir şeyler var ise, onları da şeriata uygun şekilde tevیل etmek lazım, aksi takdirde bunu fırsat bilip mücmel olan bir cümleyi nefisleri tatmin edecek şekilde yorumlamak hem hakkı gizlemektir hem de kendi kendini kandırmaktır.

Son olarak yine bu mevzuda merhum hocamızın „7'den 70'e Askeriz“ adlı konuşmasında Saf Suresi'nin son ayetini tefsir ederken söylediklerini aktarıyoruz: „**Allah (c.c.) diyor ki; Ey iman etmiş olanlar! Madem ki benim varlığıma, Peygamberim Hz. Muhammed (s.a.v.)'in hak olduğuna, kitabımın Kur'an olduğuna, sisteminizin Şariat olduğuna inanıyorsunuz, o halde beni dinleyiniz; Benim askerlerim olacaksınız, M. Kemal'in**

değil, küfrün kâfirin değil, Demokrasi'nin değil, Komünist sistemin değil. Erkek kadın hepinize söylüyorum, benim askerlerim olacaksınız!" (7'den 70'e Askeriz, 13.11.1993, Merhum Emîr'ül-Mü'minîn ve Halîfet'ül-Müslimîn Cemaleddin Hocaoğlu -Kaplan-)

10. ŞÜPHE: Hz. Abbas'ın katılmış olduğu ordu müşrik ve kâfir mekke ordusuydu. Karşılarında da Bedir'e katılmış mücahidler, İslam ordusu vardı. Ancak bugün T.C'ye asker olan bir kişinin karşısında İslam ordusu yok ki Hz. Abbas ile aynı konumda olsun iddiası!

CEVAP: Kemalist tağuti rejimin de üyesi olduğu NATO'nun 50. kuruluş yılında yeni baş düşman şu şekilde ilan edildi: „**Terörist veya teröre destek veren ülkeler.**“

Günümüzde siyonist medya sayesinde terörist denilince ilk akla gelenin ne olduğu herkesce mâlum.

NATO'nun yeni düşmanı: İslam ve Müslümanlar!

ABD'de 11 Eylül saldırısından sonra NATO tarihinde ilk kez 5. madde uygulamaya sokuldu. Bu çerçevede tek bir müttefik ülke üzerine silahlı saldırı olduğunda, bütün müttefikler üzerine saldırı olmuş gibi kabul edilerek ABD'ye destek verilecekti.

11 Eylül saldırısı İslam'a karşı yürütülen savaşın startı oldu. Hatta bu savaş için „Yeni bir haçlı seferi!“ dendi.

Afganistan'daki emperyalist işgal gücü NATO askerlerinin içinde ve ABD katil askerlerinin işbirliğinde T.C askerî birlikleri de yer alıyor. Irak'a saldırı ve işgalde emperyalistlere her türlü lojistik destek verildi, verilmeye de devam ediliyor. Kemalist ordu NATO içinde yer alarak emperyal projelere, işgallere, katliamlara destek veriyor. Türkiye'nin İncirlik dahil bütün üs ve limanları, hava sahası ABD ve siyonist askerlere tahsis ediliyor.

Laik kemalist sistem ve onun sahibi konumunu elinde tutan ordu, İslam'ın dünyayı düzenlemesine tahammül edemeyip, onu vicdanlara hapsetmeye çalışıyor. Birinci öncelikli tehdit ve düşman kabul ettikleri İslam şeriatına karşı verdikleri topyekûn savaş sonucu, onu her fırsatta hayattan kovmaya çalışıyorlar.

Manzara böyle iken, İslam'la ve Müslümanlarla emperyalist batı kültürü adına 80 küsur yıldır savaşan ve halen bu savaşını sürdüren Kemalist T.C ordusu için aklı başında olan hangi Müslüman „T.C ordusu Müslümanlarla savaşmıyor!“ diyebilir!?

Bakınız Kemalist T.C ordusu için merhum Cemaleddin Hocaoğlu (Kaplan) ne diyor:

„İki ordu savaş halinde: Biri, küfür adına imanı yıkmak, diğeri de iman adına küfre karşı çıkmak; biri küfür rejimini korumak, diğeri ise, İslam Devleti'ni korumak veya kurmak! Birinin anayasası kâfir bir anayasa, diğerininki ise Kur'an! İşin garip tarafı, küfrün hüküm sürdüğü yer vatan toprakları ve daha garibi bu topraklar üzeri de senin yerin ve yurdun! Annen ve baban da hep küfrün safında yerlerini almışlar, onların davulunu çalıyorlar. Üstelik kardeşlerin de bu ordunun eri ve kurmayları! Öbür tarafta ise ne yer ne de yurt, ne anne ne de baba! Fakat ordu mü'min ve muvahhid; hizbullahî Müslümanlar; devlet İslam, anayasa Kur'an!.. Elhasıl: Bir tarafta iman ve İslam yolunda, İslam'ın devlet olması yolunda, diğer tarafta ise, küfür ve küfrün hâkim olması, tağut rejiminin (kemalist rejimin), put düzeninin ayakta durması yolunda bir savaş! Manzara bu! Son derece kritik ve hassas bir nokta!.. Tercih sende! Senin, iman ve Tevhid ehli olarak, „Hâkimiyet kayıtsız ve şartsız Allah'ındır!“ diyerek yerin ve safin elbette iman ve İslam cephesi olacaktır. **Tağutlarla, put rejimi ile yanyana, safsaf olamazsın!** Veleve ki, annen ve baban, hısım ve

akraban bu cephede olsa da! Yani, iman ve Tevhid bağı kan bağına mutlaka galip gelecektir ve gelmelidir! Bu mevzuda „Vatan, bayrak, Sakarya!..“ bahis mevzuu değildir. Mezara girdiğinde senden bunlar sorulmayacak; senden iman, İslam ve İslam'ın devleti sorulacaktır. Ayrıca bilmelisin ki; küfrün safında yer alıp çarpışanların şehidlikten nasipleri yoktur. Veleve ki biz de müslümanız deseler de hatta namaz kılsalar da!..“ (Beyyine 1, İki Şey Arasında Tercih, s. 77-82, Merhum Emîr'ül-Mü'minîn ve Halîfet'ül-Müslimîn Cemaleddin Hocaoğlu -Kaplan-)

Yine merhum Cemaleddin Hocaoğlu (Kaplan) Beyyineler adlı eserinde şöyle diyor: „Türk ordusu her devirde ve her dönemde dine karşıdır. Çünkü kemalist zihniyetle yetiştirilmiştir. Kemalist zihniyet ise, komünist zihniyetten daha fazla İslam'a ve İslam şeriatına düşmandır. Bu itibarla, Türk ordusuna, kızıl ordu ismini de verebilirsiniz!“ (Beyyineler 3, s. 86, Merhum Emîr'ül-Mü'minîn ve Halîfet'ül-Müslimîn Cemaleddin Hocaoğlu -Kaplan-)

Müslümanlar Cumhuriyet tarihinde kemalist askerlere karşı cihad etti. Başka bir ifade ile de kemalistler mücahidlere karşı cephe oluşturmuşlardır. Kemalistlerin idam etmiş oldukları âlimlerin sayısının haddi hesabı yoktur. 13 Şubat 1925 tarihinde Diyarbakır'ın Eğil nahiyesine bağlı Piran köyünde bir jandarma müfrezesiyle Şeyh Said'e bağlı mücahidler çatışmaya girmiştir. Tarihte kemalistler buna Şeyh Said isyanı diye isim verirler. Halbuki doğrusu Şeyh Said kıyamıdır. Aynı sene 7 Mart tarihinde Şeyh Said'e bağlı olan 5000 kişilik bir ordu Diyarbakır'da yine kıyamlar gerçekleştirmişlerdir. Kemalist kızıl ordusu bu ayaklanmayı bastırarak aynı sene 28 Haziran günü Şark İstiklal Mahkemesince Şeyh Said ve önder kadro olan 47 mücahid arkadaşları hakkında karar çıkartılmış ve ertesi gün infaz edilmiştir. Şehidlerimize Allah (c.c.) rahmet etsin.

(Amin!)

Kemalist T.C ordusunun askerleri, merhum Cemaleddin Hocaoğlu'nun 1995 yılında cenazesine katılan Müslümanlara, silahlarının ağızlarına mermileri vererek: „Ya sarığınızı çıkartacaksınız ya da sizi vururuz!“ diye tehdit etmişlerdi.

Bugün Türkiye'de şeriatın hâkim olmamasının birinci nedeni T.C'nin askeriyesidir. Yani bunlar muvahhidlere karşı savaş açmışlar, Hilâfet ve şeriatın gelmemesi için vargüçleriyle çaba sarfetmektedirler. „Bugün T.C askerinin karşısında Abbas (r.a.)'ın kıssasında olduğu gibi Müslüman bir ordu yoktur ki biz de gidenlere kâfirdir diyelim“ iddiası bâtil ve yersizdir. Çünkü kâfir ve mürted olan kemalizmin birinci derecede koruyucusu ve savunucusu askeriyesidir. Bugün Tayyib hükümeti demokratik açılım diyerek PKK ile işbirliği yaparken, öbür taraftan onlarca Müslümanı El-Kaide diyerek hapse atıyor ve böylece düşmanı teke indirmek istiyor. O düşman da, kemalizmin ortadan kalkmasını isteyen ve bu sisteme boyun eğmek istemeyen muvahhidlerdir. Rabb'im imanını muhafaza edenlerden eylesin! (Amin!)

Enver Aydemir

Özellikle Avrupa’da yaşayan kardeşlerimizin askere gitmeme noktasında Türkiye’deki kardeşlerimize nisbetle biraz daha fazla imkânı var. Yani gerçekten askerlik yapmak istemezlerse bunun bir takım çareleri var. Bakınız Türkiye’de askerliğe imanından dolayı gitmek istemeyen Enver Aydemir kardeşimiz!

Enver Aydemir İslamî kimliğinden ötürü askerlik yapmayı kabul etmeyen, üniforma giymeyi ve silah altına alınmayı reddeden ve bu tercihindan ötürü başka pek çok vicdani redçi gibi zorunlu askerlik dayatmasının, zulmünün mağduru bir insan. Askerlik yapmayı reddettiği için 2007 yılında tutuklandı, hapsedildi ve askerliğini yapması için birliğine teslim olmak üzere tahliye edilmesinin ardından askerlik yapmama kararını sürdürdü ve bu yüzden hakkında arama kararı çıkartıldı. 24 Aralık günü Boğaziçi Üniversitesi’nde yapılacak olan vicdani red konulu bir panele konuşmacı olarak katılmak üzere geldiği İstanbul’da tekrar tutuklandı ve Maltepe Askeri Cezaevine götürüldü.

Cezaevinde Enver Aydemir ile görüşen babası ve avukatı üniforma giymeyi reddettiği için Enver Aydemir’in sürekli dövüldüğünü ve sistematik bir işkence uygulamasına maruz bırakıldığını ifade etmekte. Daha önce de askerlik yapmayı reddettikleri için vicdani redçi pek çok kişinin askeri cezaevlerinde ve kışlalarda yoğun ve sistematik işkence uygulamalarına maruz kaldığı bilinen bir gerçek. Militarizmin imkân bulduğunda sokaktan okula her alanı işkence mekânına dönüştürmeye teşne olduğunu bildiğimizden ne yazık ki, askeri cezaevlerinde nasıl bir

hukuksuzluğun sürdüğünü tahmin etmekte hiç zorlanmıyoruz.*

İşte bu olay, muvahhid bir kardeşimizin sadece dilinde değil de, kalbine de yer etmiş olan imanın bir eseridir. Öyle ki, tüm Müslümanlara, tek başına, elinde gücü olmadığı halde ve o kadar işkencelere maruz kaldığı halde sırf Allah (c.c.)’ya itimad ve tevekkül ettiğinden dolayı imanı bir duruşu sergileyebilmiştir. Ki bu kardeşimiz ikrah altında olduğu halde ruhsatı seçebilirdi, ama azimetini seçmiş ve direnmiştir. Allah (c.c.) sabr-ı cemîller ihsan edip, imanda sebatını artırsın! (Amin!)

Bizim insanımız da, nasıl olur da bir yandan Hilâfet iddiasında bulunsun -ki her Müslümanın iddiasıdır- bir yandan da gidip kemalistlere asker olsun. Hem de hiç bir zorlama olmadan, çantasını da eline alıp, askerlik öncesi işlemlerini de yapıp öyle gitsin.

Bir yandan Allah (c.c.) Kur’an-ı Kerim’de: „**Ortalıkta fitne kalmayıp, din tamamıyla Allah’ın dini oluncaya kadar onlarla savaşın. Eğer vazgeçerlerse muhakkak ki, Allah yaptıklarını görür!**“ (Enfal, 39) diye buyururken, nasıl oluyor da muvahhid olduğunu söyleyen Müslümanlar bu ve benzeri ayetleri görmezden gelip tağuta asker olmaya yanaşabiliyor? Şu bir gerçek ki, böyle bir küfre göğüs açanlar gerçek mânâda tevhidi anlamamışlardır.

* „Haksöz Haber“in 28 Aralık 2009 tarihli haberinden iktibas

Tağuta askerlik yapanları şu sınıflara ayırabiliriz:

1- Tağutu destekleyerek, benimseyerek ve severek askerlik yapanlar. Bunların hükmü askere gitmeseler dahi küfürdür. (Nisa, 76)

2- Hicret etme imkânı olmadığı halde, muteber (geçerli) bir ikrahla tağuta askerlik yapanlar. Bunlar Allah (c.c.)'nin mazur saymış olduğu insanlardır. Hz. Abbas'ın oğlu ve Hanımı gibi. (Nisa, 98-99)

3- Hicret etme imkânı olduğu halde ikrahla (zorla) tağuta askerlik yapanlar. Bunu şu şekilde de söyleyebiliriz: Kur'an-ı Kerim'in ifadesiyle hicret etmeye imkân bulunduğu halde hicret etmeyenlerin konumu; Bunlara karşı zahire göre hükmolunarak kâfir muamelesi uygulanır. Tağutun safında ölürlerse cenazeleri kılınmaz. Ancak gizlilikleri Allah (c.c.)'ya aittir. Hz. Abbas'ın kıssasında (Nisa, 97) olduğu gibi. Gizliliklerinin Allah'a ait olduğunu söylememiz, bu kişilerin mazeretlerinin geçerli olacağı veya cennete girecekleri anlamına gelmez.

4- Tağutu reddettiğini ve benimsemediğini söylediği halde istemeyerek ve kerih görerek tağuta askerlik yapanlar. Böyle bir halde tağuta askerliğe giden bir kişinin: „Ben askerliğe isteyerek gitmiyorum!“ demesi sadece kendini kandırmadır. Böyle olan bir kişiye Rabb'imizin şu ayetlerini okuruz: „**Onlar, dünya hayatını sevmiş ve onu ahirete tercih etmişlerdir. Allah da kâfirler topluluğunu hidayete erdirmez. Bunlar, o kimselerdir ki; Allah kalplerini, kulaklarını ve gözlerini mühürlemiştir. Ve**

onlar, gafillerin ta kendileridir. Hiç şüphesiz onlar, ahirette perişan olup hüsrana uğrayanların ta kendileridir!“ (Nahl, 107-109). Bu gibi insanlar, tağuta askerliğe gönüllü giden insanlar zümresinden olup küfre girip kâfir olmuşlardır. Bunlar da tevbe etmeden tağutun safında ölürlerse cenazeleri kılınmaz. Nasıl ki tağutu destekleyen bir kişinin kâfir olması için tağuta asker olması gerekmiyorsa, yine bir kişi tağuta askerlik yapmadan: „Hiçbir ikrah (zorlama) olmaksızın tağuta askerlik yapmada bir beis yoktur veya caizdir!“ derse kâfir olur. Bu sözü söyleyen ile şu sözü söyleyen arasında hiçbir fark yoktur: „İçki içmede bir beis yoktur veya caizdir!“

5- Casus veya Fedai olarak tağuta askerlik yapanlar. Casus, İslam emiri tarafından görevlendirilir, Fedai ise kendi başına gider. Bu şekilde tağut ordusuna katılmanın caiz olduğu tek durum şudur: Eğer Müslüman bir kimse, Allah'ın şeriatını değiştiren tağuti bir sistemi devirmeyi veya ortadan kaldırmayı ya da yöneticisine veya yönetim kadrosundan birisine suikast düzenleyerek öldürmeyi hedefliyorsa ve benzeri şer'î olan amaçlarla katılabilir. Gerçekleştireceği bu fiilin şer'î bir maslahatı içeriyor olması gereklidir. Bunun yakın tarihteki en güzel örneği Halid el-İslambuli'nin önderliğinde Cemaat-i İslamiyye'nin Mısır tağutu Enver Sedat'a düzenlemiş olduğu suikasttır. Sahabeden misallere gelince; Bunlar 8. ŞÜPHE'de zikredilmiştir.

Ve Netice:

LA İLAHE İLLALLAH kelimesi bir hareket, bir değişim, bir baş kaldırı ve bir tağutu inkârdır. Hatta tağutu inkârla Kelime-i Tevhid başlar ve o olmadan iman tahakkuk etmez. Bu kelime evvela „Hayır“ deme ile başlayan bir kelimedir. Bütün sahte ilahlara ve tağuti sistemlere „Hayır“ demek Tevhid’i gerçekleştirmenin ilk şartıdır. Şunu herkes bilmelidir ki, söylediğimiz Kelime-i Tevhid, tağuti rejimlerin ve onun destekçilerinin uykusunu kaçırmadıkça, kalplerine korku salmadıkça, dizlerindeki kuvveti, dillerindeki fermanı tüketmedikçe şirk’in saltanatından kurtulmak mümkün olmayacaktır.

Eğer biz cennete girmeyi istiyorsak, bilmeliyiz ki bu cennet öyle ucuz bir yer değildir. Onun pahası ağırdır! Bu cenneti satın almak isteyen o bedeli ödemesi gerekir. Rabb’imiz (c.c.) şöyle buyurmaktadır: **„Hiç şüphesiz Allah, mü’minlerden -karşılığında onlara mutlaka cenneti vermek üzere- canlarını ve mallarını satın almıştır. Onlar Allah yolunda savaşır, öldürürler ve öldürülürler...“** (Tevbe, 111)

Bir hadis-i şerifte Rasulullah (s.a.v.) şöyle buyurmaktadır: **„Dikkat edin! Allah (c.c.)’nun belirlemiş olduğu fiyat çok pahalıdır. Dikkat edin ki o pahalı olan meta ise cennettir.“** (Tirmizi, 8/489/2274)

Bakınız Rabb’imiz (c.c.) cennetin pahasını nasıl belirliyor: **„Yoksa siz, kendinizden önce gelip geçenlerin hali (uğradıkları sıkıntılar) başınıza gelmeden cennete girivereceğinizi mi sandınız? Onlara öyle yoksulluklar, öyle sıkıntılar dokundu ve öyle sarsıldılar ki,**

hatta Peygamber ve beraberinde iman edenler: „Allah’ın yardımı ne zaman?“ derlerdi.“ (Bakara, 214)

Yine Rabb’imiz (c.c.) şöyle buyurur: **„Yoksa siz, Allah içinizden cihad edenleri belli etmeden, sabredenleri ortaya çıkarmadan cennete girivereceğinizi mi sandınız?“** (Âl-i İmran, 142)

Cenneti gerçekten arzuluyorsak oraya girmenin yolu budur. Canı vermek, malı vermek, o uğurda harekete geçmek, tağuta başkaldırmak, Rabb’imizin uğrunda öldürmek ve ölmek, bu uğurda sıkıntılara katlanmak, rahatı terketmek, fedakâr olmak ve mücahede etmektir.

Eğer Rabb’imiz uğrunda sıkıntıya katlanmayı, hicret etmeyi, cihad etmeyi göz önüne alamıyorsak Allah aşkına biz hangi cennetten bahsediyoruz. Geçici olan dünya hayatı bile bedel verilmeden, koşturmadan, uykusuz kalmadan, risklere girmeden elde edilemiyorsa, ebedî olan ahiret yurdunun saadeti kendi uğrunda çaba sarfedilmeden elde edilebilir mi? Yoksa kendi kendimizi kandırmış oluruz. Cennet, uğrunda bedel ödeyen insanların yeridir. Cennet, o uğurda canını, malını harcayan insanların yeridir.

Bir hadis-i şerifte Rasulullah (s.a.v.) şöyle buyurmaktadır: **„Başına belalar ve musibetler gelme yönünden en şiddetli olanlar peygamberlerdir. Daha sonra onlara imânî noktada en yakın olanlardır.“** (Ahmed b. Hanbel, 55/31/25832)

Belaya uğramak insanın imanına göre olur. LA İLAHE İLLALLAH’ı anlayamayıp tağutu inkâr edemeyenler sürekli bir korku içerisinde dirler. Daima tağuttan ve sisteminden korkarlar. Kur’an-ı Kerim’de genelde Rabb’imiz kâfirlerden bahsettiğinde kâfirlerin önde gelenlerini zikreder, ama hepsinin birden, yani onlara tabii olanların da cehenneme gideceğinden bahseder. Ama iman ehli tağuta başkaldırıp,

Allah (c.c.)'ya tevekkül edebilen bir topluluktur.

Rabb'imiz Kur'an-ı Kerim'de Hz. Muhammed (s.a.v.)'in dışında İbrahim (a.s.)'in yaşantısında bizler için güzel bir misal olduğundan ve onun tek bir ümmet olduğundan bahsetmektedir: „**Muhakkak ki İbrahim başlı başına bir ümmetti. Allah'a itaat ederdi ve bir hanif idi. Hiçbir zaman müşriklerden olmamıştır.**“ (Nahl, 120)

Rabb'imiz, İbrahim (a.s.)'in yaşantısında: „**Sizin için güzel örnekler var!**“ demektedir. „**İbrahim'de ve onunla beraber bulunanlarda sizin için güzel bir misal vardır, onlar kavimlerine demişlerdi ki: ,Biz sizden ve sizin Allah'tan başka taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a inanıncaya kadar sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve nefret belirmiştir.**‘...“ (Mümtehine, 4)

Zira İbrahim (a.s.) tağuta karşı azınlık olduğu halde başkaldırmış, onlara meydan okumuş ve onlara: „**Size de, Allah'ı bırakıp taptıklarınıza da yazıklar olsun, siz hâlâ akıllanmayacak mısınız?**“ (Enbiya, 67) deyip, tevhid hareketinin mücadelesini en güzel bir şekilde vermiştir.

Ve yine müşrik topluma hakkı haykırması ve onlara: „**Hakkında hiçbir delil indirmedığı halde, siz Allah'a ortak koşmaktan korkmuyorsunuz da, ben sizin ortak koştuklarınızdan nasıl korkarım?..**“ (En'am, 81) demiştir.

Mesela Hud (a.s.)'a kavmi şöyle demiştir: „**Biz senin sözünle tanrılarımızı terk etmeyiz. Ve biz sana inanmayız. Tanrılarımızdan bazısı seni fena çarpmış**“, Hud (a.s.) da onlara: „**Allah'ı şahid tutuyorum, siz de şahid olun ki ben, Allah'a koştuğunuz ortaklardan uzağım. O'ndan başka herşeyden uzağım, artık hepiniz toplanın bana istediğiniz tuzağı kurun, sonra**

da bana bir an bile süre tanımayın! Ben muhakkak ki, hem benim Rabb'im, hem de sizin Rabb'iniz olan Allah'a dayanmaktayım.“ (Hud, 53-56)

Burada Hud (a.s.) onlara meydan okuyor ve: „Elinizden geleni ardınıza koymayın!“ diyor. İşte bu tek başına da kalmış olsa tağuta başkaldırıp, „Ben Rabb'ime tevekkül ettim O'na itimad ettim“, diyebilen bir peygamber misalidir.

Aynı şekilde Nuh (a.s.) da kâfirlere meydan okumuş ve şöyle demiştir: „**Ey kavmim, eğer benim aranızda duruşum ve Allah'ın ayetleriyle öğüt verişim size ağır geliyorsa, şunu bilin ki, ben yalnızca Allah'a dayanmışımdır, artık siz ve ortaklarınız her ne yapacaksanız toplanıp bütün gücünüzle karar veriniz. Sonra bu işiniz size dert olmasın. Sonra bana ne yapacaksanız yapın, bana mühlet de vermeyin.**“ (Yunus, 71)

Evet, tağutu inkâr edemeyen insan LA İLAHE İLLALLAH'ı yaşayamaz ve tağutun korkusundan gider ona askerlik yapar. Çünkü böyle insanlar Rabb'imizin ifadesiyle „hiçbir zaman kopmayan sağlam bir kulpa“ yapışmamışlardır.

Ey Müslüman kardeşim! Kâfirlere karşı müteyakkız olalım! Onların oyunlarına, sapık hocalarına, basın ve yayınlarına kanmayalım! Onları kendimize kaynak, örnek, rehber edinmeyelim! Bugün Anadolu'da özellikle Tayyib hükümeti oluştuktan sonra hakkı bâtila karıştırma ustaları ortaya çıkmıştır. Dikkat ederseniz Hz. Ebu Bekir (r.a.)'ın hilâfeti döneminde zekât vermeyenlere karşı savaş açılmış ve bu savaşın adına da „Riddet harbi“ denmiştir. Bu insanlar: „Biz zekâtı inkâr ediyoruz“, demediler, bunlar: „Biz zekât vermiyoruz“, dediler. Bunun üzerine Ebu Bekir (r.a.) elçilere; „Zekât olarak vereceğiniz hayvanların, bağlanacakları ipleri vermediğiniz taktirde bile sizinle savaşa-cağım!“ şeklinde sert bir cevap verdi (Taberi, III, 244).

Sadece zekât vermediğinden dolayı Hz. Ebu Bekir (r.a.) bu insanları mürted sayıyor ve onlara karşı savaşıyorsa -ki Ebu Bekir (r.a.) o gün mürtedlerin safında yer alanlar acaba savaşa zorla mı çıkarıldılar yoksa gönüllü mü çıkarıldılar gibi bir mesele düşünmeden onlarla savaşmış- bugün İslam'ın kanunlarını tamamen ortadan kaldırmış ve ona karşı savaşı kendisine bir görev bilmiş kemalistlerin safında yer alanların durumu mürtedlerin safında bulunan askerlerden farksızdır.

Bakınız! Nasıl ki namazın içinde ve dışında şartlar varsa ve onlar olmadan namaz sahih olmuyorsa, tevhidin şartlarının başında da „Vela“ ve „Bera“ gelir. Yani sadece mü'minleri dost edinip, kâfirleri de düşman edinmektir. Onları reddetmektir. Bakara Suresi'nin 256. ayet-i kerimesinin ifadesi ile tağutları reddetmektir. **„Artık her kim tağutu inkâr edip, Allah'a inanırsa, sağlam bir kulpa yapışmıştır ki, o hiçbir zaman kopmaz!“** Bir Müslümanın bir yandan tağutu inkâr edip, öbür yandan da tağuta gidip ona askerlik yaparak dostluk göstermesi düşünülebilir mi?

Şehid Seyyid Kutub (r.h.) şöyle der: „Müslümanların söylediklerini söylemelerine ve Müslümanların düşmanlarına yardımda bulunmak gibi bir davranışın yalanladığı şهادet cümlesini tekrarlamalarına rağmen onlar kâfirdirler!“ (Fî Zilâl'il Kur'an, 2/731)

Rabb'imiz (c.c.), bizlere Hakkı Hakk bilip Hakka tabi olmayı, bâtilı da bâtil bilip bâtıldan ictinab etmeyi, bâtilla mücadele etmeyi, mukatele etmeyi ve bâtilı yıkıp, yerlebir edip yerine Hakkı hâkim kılmayı nasip etsin! (Amin!)

„Şüphesiz ki bunda akli olan veya hazır bulunup kulak veren kimseler için bir öğüt vardır.“ (Kaf, 37)

Son sözümüz âlemlerin Rabb'i olan Allah (c.c.)'ya hamdolsun!